

**შაშინ შონებება ცას ვაჩს კვლავთ
ჩაშოვაჩებება,
რა აშ ღლეს ძველი შონაფჩება
ისუკ ახებება...**

ძველი შონაფჩება

ამირან ბერაძე

რჩეული ლექსები

კორექტორი: თათული რუხაძე
კომპიუტერული დიზაინი: კობა ჭელიძე

თბილისი
2014 წ.

ძვირფასო მკითხველო!

ლექსების კრებული „მონაცრება“ ჩემი მეთხუ-
ომეტე წიგნია, მასში შესულია ბოლო დროს შექმნილი
ახალი ლექსები. ამასთან, მის პირველ ნაწილში
სადიდო, ხოლო მეორე ნაწილში საბავშვო, გასართობი
ლექსების ერთობლიობაა წარმოდგენილი.

წიგნის ასეთი სახით მიწოდების მცდელობა
მქონდა 2013 წელს, როდესაც მზის სინათლე იხილა
პოეტურმა კრებულმა „მუზების მოზღვავება“. ამ
უკანსკნელმა მკითხველებში განსაკუთრებული სიყვა-
რული და ინტერესი გამოიწვია. იმედია „ძველი
მონაცრების“ გამოსვლაც ასეთივე წარმატებული
იქნება... მთელი სიმძაფრით ვგრძნობ თქვენს
მხარდაჭერასა და თანადგომას!

ლმერთი გვთარავდეს! ლმერთი ფარავდეს ჩვენს
ქვეყანას!

აგტორისაგან

ISBN 978-9941-0-6325-1

ძველი პონაფრება

ელვის თვალებით იმზირება,
დელავს სამყარო,
უნდა, რომ დიდი სიხარული
ყველას ახაროს.

მწველი ფიქრები გადაშლილა
ლამაზ სხივებად,
მისი სიტურფე ასხმულია
მარჯნის მძივებად.

უკიდეგანო სივრცე მოჩანს
მთლად დასეტყვილი,
და სურვილები ჯერ უთქმელი,
გადამეწყრილი...

მოაქროლებენ ქარიშხლები
ფიქრებს სევდიანს,
ეს გასული დრო, ეს დღეები,
მართლაც ბედია.

როდესაც მოვა მონატრება
გელური, მწველი,
მაშინ გაიგებს იმის ტკივილს
სამყარო მთელი...

მაშინ მოწყდება ცას ვარსკვლავი,
ჩამოვარდება
და ამ დღეს ძველი მონატრება
ისევ ახდება...

ყოველსამყოფი

რაც დრო გავიდა
და გადაცდა თვალი სამყაროს,
სიზმრების ლანდებს დაემონა
გულისთქმა ჩემი.
მივხვდი, შევიცან, გადავხედე
უკიდეგანოს,
ვხედავ, რომ ისევ დანისლულა
ფიქრების ჯერი...

სურვილთა გუნდი მიაქროლებს
დღეებს დარდიანს,
უფალმა ხელში მომაჩეჩა
მწველი ოცნება,
პორიზონტები მიიმალნენ დილადრიან
და დავინახე ჩემი ლანდის გამეორება...

სინათლის ჯოგი დაეწია გრძნობებს
უსაზღვროს, უმტკივნეულო ვხედავ, გახდა
წუთისოფელი,
ბედნიერებამ გამახელა ასე უაზროდ,
სამყარო ახლა შევიცანი, ყოვლისმყოფელი...

ფურთული გვარების გვააბნები

ცხოვრების ნაპირს მისული, მდგარი,
დარდით გავყურებ ატეხილ ქარებს,
მე წარსულისგან შეურაცხყოფილს,
ბედის ბორბალი შორს მიმაქანებს...

გცდილობ გავიგო, რაც მიწერია,
ჩემი ფიქრებით, ოცნების მთებით,
ბევრჯერ მიმუხოლა ცხოვრების გზებმა,
ამას ახალ ვგრძნობ, მოგვიანებით.

ვეალერსები გზის ყოველ მტკაველს,
ჩემი ბედი, რომ ხელში უპყრია,
ვისაც ჩემსავით არ გაუმართლა,
მის ბედისწერას ცუდი უქნია.

გარდასულ გრძნობებს ვერ გავაქეცი,
დავალ მარტოკა, უტყვი, ეული,
სავსე ტკივილით, ნაიარევით,
ფუჭი ფიქრებით გზააბნეული...

ალაჩ გასვენებს

იქნებ განცდების ამოთქმა
სჯობდეს,
კაცს დაამშვიდებს ნათქვამი
სიტყვა,
მეც ჩავიხარშე ცხოვრების
ქვაბში,
ახლა კზივარ და ტკივილებს
ვრითმავ...
მოვარდნილ ტყემლის ყვავილთა
ფონზე,
გულს სიყვარული ვხედავ ისევ
სურს,
მაგრამ წარსული აღარ
მეშვება,
განვლილი წლები მთხოვენ
საფასურს...
კზივარ და ვრითმავ წარსულ
ტკივილებს,
ასე ულმობლად თავს რომ
მასსენებს,
კვლავ გაჩენილი გრძნობა
ახალი,
დღედაღამ, ისევ აღარ
მასვენებს...

არქეოლოგებმა საქართველოში აღმოაჩინეს ჩვენს ერამდე
სამი ათასი წლის წინანდელი პაპირუსები, მათ სწორედ ეს
სახელები ამოიკითხეს: მდედრს ერქვა „არა“, მამრს „ჰო“.

გაკუნივრბაც აშას ჭივია

მდედრს ერქვა „არა“, მამრს „ჰო“,
არქეოლოგმა წარსულს გახედა,
ამ აღმოჩენისგან თავზარი დაეცა,
იქცხა სვანეომა, ქართლმა და კახეომა...

სხვას ელოდებოდა, სულ სხვა კი მიიღო,
მშვიდად ვერ შევხვდებით ასეთ მოლოდინებს,
სიძველეებში რაც უნდოდა ეპოვნა,
წარსულში ეძებდა იგი დღეის იმედს.

ნეტავ, რას ველოდით, რა ვნახეთ ახალი,
მიწას რომ ვქექავდით დიდი გახელებით,
ამ სიტყვით სხვადასხვა აზრი იჭყლიტება,
მდედრის „არა“-ს და მამრის „ჰო“-ს
სახელებით ...

– მდედრის ნათქვამ არას ასე ნუ განიცდი,
უნდა მოუნახო ქალებს გასაღები,
მათი ხასიათი დიდად ფაქიზია
და შესაბამისად ძნელად გასაგები.

შორისოს გძანება

დროის დაუნდობელ, უცნაურ ბურუსში,
ქარი ნასუფრალი ფოთლებით წავიდა,
რაც იყო დახვეტა, ქარაშოტს მიართვა
და ისევ მობრუნდა, გვეჩვენა თავიდან.

ხეებს შეცივნულებს სიშიშვლე ეტყობათ,
გულით მისტირიან დაკარგულ იმედებს,
შიშით შესცქერიან ქარიშხლის ბორიალს,
კეთილ სიტყვასაც, რომ არაფრით იმეტებს.

ბუნების ცრემლები თვალისმომჭრელად,
ერევა დაცვენილ ფოთოლთა რემაში,
სივრცის გარდასახვას არაფრად არ აგდებს,
თითქოს ამისთვის აეღოს რევანში.

მიდის გზას მიაპობს შორეთის ზმანება,
ქარიშხლის ზმუილით ფრთებგადამტვრეული,
მოთმენით მოელის ღრუბლების ნაგლეჯებს,
ნანობს, მათ იმედად რომ დარჩა ეული...

ոև տաշեն Շատեղինդեն

յի՞շմրագ մոցուս, ուս տաշեն մաեսյենեծս,
մյ յո ցրմեռօծեցուան տամաժեն շյոնքյեծո,
ալծատ, ցեռաշուամ Շյմածլյեծոնա
դա դաշաճյացո դարձյեծս եշնքյեծո.

ցամոշյանակյ ցրմեռօծյեծս աջուլո,
քրոնիյ Շյշմյելո մյուշյա սատէմյելո,
մյայտյեծոնա ցյլուս յարնակոտ,
մյայտյեծոնա հյմո սայմյենո...

Յելար յոեսյենյեծ, սաուտ Ի՞ազուլա,
Վլյեմա դաեցյըօ յի՞ո դա Շարա,
տան ցաոյուլա դարձյեծո մԻ՞շյելո,
յայլա Ծյոյուլուս ցրյմլուց դամմրալա.

Սագցաց ցամյրալա ուս մոհշյենյեծա,
դամյ ցակյուլա, մուսյուլա դուլա...
հյմո ցուլյեծա դրուս յուրյեծոս,
յեցըազ, յուլմոծլաց, սասոմոկցուլա.

Ճահու և ոքան ճանեղբահ?

Ժարու և աօդան մռևյլեար?
Ժարու նացյեօն և աելոյզոտ,
Ճշերժութ մուջեար და დամեցաց
ոմ մա՞նճալա մալլոյզոտ.

Թուլու լեռացը ճամբանչյ,
Ճեր մռջութորյ ճերագրութ,
Ճամինացը պոկրյեօն,
Ճեյդազ, մաչոծյ պայլագրութ.

Իյմտցու լեռացը յիս ոյո,
Մռորս, ծյուրյան մռևյլու,
Ճեր Շեշեցնա, Յոյացո
մյ Շյնիյ և յալ գյուլմռևյլու.

Լեռացը տուխմու գացուցա,
Յուցո, առ մեցեցա մարդու մյ,
Ճտեռզ, աելա մասնց մռմշցո,
Ճտեռզ, աելա մասնց ճամբանց...

„კაუშანს“ ვებ ავტორი

ყოველ საღამოს სხვაგან ვარ,
სხვა სამყაროში მფრინავი,
აღარაფერი არ მახსოვს,
სადღაც დავდივარ მძინარი.

„კაუშანს“ ვერ აუვედი,
დილით ვიღვიძებ დაღლილი,
სად დავალ, რომელ მხარეში,
ფიქრი გულზე მაქვს დახლილი...

სიზმრით ნეტავ რას მანიშნებს,
ვეღარ გავუძელ ცდუნებას,
უფალო! ნუ გამიფუჭებ,
ამ ჩემს განწყობა-გუნებას.

როცა გვერდით გყავს ძლიერი,
მაშინ გული გაქვს მშვიდი,
„ერთი მმა მეორესთვის
არის იმედის ხიდი“...

შენ მაკაცო

მაქვს შეგრძნება, რომ
დაწერილ ჩემს წიგნებს,
დროში გაწელილი დარდები
სადღაც გადააქვს, იქნებ.

ადარც მაქვს, ...
შუშდება იარები, ...
როგორც დადებული მალამოს შემდეგ
და უფრო მშვიდად დავიარები.

არ ვიცი, ეს მეჩვენება,
თუ რეალურად ხდება,
რაც უფრო მეტს ვწერ,
დარდი მით მეტად ქრება.

გთხოვთ, ნუ გამკიცხავთ, გემუდარებით,
ამდენი სევდა ვერ დავიტიე,
მიტომ ვწერ, იქნებ დარდი მომეშვას,
ჩემო მკითხველო, შენ მაპატიე...

ჩჩջիნის გვտხანե!

იდგა ეული ფარავნის ტბასთან,
ომებჩამოყრილი, ქარში ძლიერში
და მოლოდინი ნეტარი წამის,
სადღაც მოჩანდა, დასალიერში...

ღვთიურ ფიქრებთან ნათლად შერწყმული,
დამშვიდებული უჩანდა სახე,
გაბრწყინებული უცხო მშვენება,
ასეთი მწველი, ვეღარსად ვნახე.

გაშლილი თმების ერთი კულული,
შემოხვეოდა ვაზს ორთავ მხრიდან,
ისეთი ფორმით გადაჯაჭვული,
შესახედავად ვაზი ჯვარს ქმნიდა.

დიდად ჩქარობდა, გზებს ეძიებდა,
სჩანდა საქმეში სრულად გართული,
ძნელი მისია მოჰქონდა თვითონ
და იყო უფლის ძალით მორთული...

როგორც ანგელოზს, საჩვენოდ მოსულს
და საქართველოს დიდებით მმოსავს,
დღეს ადარებენ დიდ ნინო წმიდასს,
ერის ნათლიას და რწმენის მგოსანს!...

გჩძნობები ყონილებს აღნობენ

ცხოვრების მარათონი მიხმობდა,
არას დავეძებდი დანარჩენს,
სიო გადაღლილ გულს მირთობდა,
უსასრულოდ გელოდი განაჩენს.

გული საგულეში ბორგავდა,
სიხარულით დაკქროდი, ქარივით,
ტკივილი მიწაზე ხოხავდა,
მისი ხმა მესმოდა ზარივით.

გრძნობები ყინულებს აღნობდნენ,
ვერ დავთმე სახელის დიდება,
სიამაყეს საქმენი ათრობდნენ,
ვერ შევძელ ბოლომდე მიგნება.

ზეცას შევდადადე სიმართლე,
ვხედავდი თავს ვერას ვშველოდი,
უფალს გადარჩენა შევთხოვე,
მისგან ბევრ სიხარულს ველოდი.

... მანაც დამიბრუნა იმედი,
ამისთვის ვლოცულობდი დდედადამე,
ხელთ მომცა ცხოვრების ბილეთი,
რომ კვლავ ვიოცნებო ამაღამ.

გვააბნული

ცეცხლის რაშებმა გადათელეს
დილის ნათება,
ტყვიისფერო ცავ, რას აკეთებ
რა გემართება?

შეგეხვეწები, რომ დაწყნარდე,
დმერთი იწამე,
თავაწეული დრუბლები დღეს
სამოსს იცვამენ.

მწუხრი ბობოქრობს დაუნდობლად,
მზე იმალება,
ასეთ ბრძოლაში დრო გასულა,
დღე იპარება.

გაურკვევლობის ბურუსში ვარ,
მთლად დაბნეული
და ჩემი სული დაქრის ისეგ
გზააბნეული...

სოკიცი იხსნება

მაინც მოსულა, თავს მაჩვენებს
შურის იარა,
მან აქ მოსვლამდე ცხრა მთა,
ცხრა ზღვა გადმოიარა.

უინი აქვს ჩემი ნაწერების,
ბოლმით ივსება,
მაინც სიკეთის დრო დამდგარა,
სივრცე იხსნება.

სიკეთე თვითონ შურს და ბოლმას
ძალით ეღობა,
ალბათ, დრო ლექსის მოსაყოლად
აღარ ეყოფა.

გაკვირვებული, ვერას ვამჩნევ,
ასეთ ბედისგან,
ბოროტება კი სულ თან დამსდევს,
ვტირი სევდისგან...

გრიგალი ანგრევს მოსულ მუზებს,
ცოფმორეული
და ბოროტება დასისინებს
გადარეული...

ծածկոն եղծոյ

Ես Մշտամշտուու ծածկուս եցից
օսյօ ամռակուս օնուուալյօն,
Ես պատճենակուս օսյօ Այրամուու
ու գագագարացուս օմ ծառալ օարյօն.

Թամոն աեցյօն նամարա յուզելու,
Իշխու ոչչախուս ալորմոնյօն,
Գաօխարյօն Վասյուլու ևյուլյօն,
Վայաս զոխուացու մատու իրդուունյօն.

Ես Սասմայուլու օյնյօն, օսյօ,
Մշտամշտուու մայունյօն, Մշտամշտուունյօն,
Իսմիրալու կյրա կալազ այնոյն,
Ու գաօխարյօն օրգալու ծայնյօն.

Ըմբարուու քաջալուուցուս ասյու Տայմուտցուս,
Ռոմ ծայլու կյրա առ գավացուույտ,
Մագլուու յուգալս, քըյս օսյօ իշխուն,
Ռոմ օվոնյօն ասյու Տայցույլս.

გულს ააკვნებს

ხემ დაიკვეხნა! – სიკვდილის შემდეგ
კარგად გათლილი სკამი, ჯირკი ვარ,
და მართლაც, დიდად რომც გაგიკვირდეთ,
ადამიანებს ამით ვჯობივარ...

ჩემი გულისგან თლიან გიტარებს
და კიდევ რჩება ნახერხი, ღერო,
მოინდომებენ გიტარის ხმაზე,
მწველი სიმღერა რომ დაამდერონ.

სევდის სიმღერა, ნამდვილად შეგძრავს,
ნატარები და დღემდე მოსული,
ძველი სიმღერის მწველი პანგები,
ხმა პოეტურით და ხმა მგოსნურით.

სალამური ხომ გულს ააკვნესებს,
მერე აჲყვება დოლის გრიალიც,
როგორც წყაროდან, იღვრება სუფთა
ხმა, შეწყობილი და სამხმიანი...

ლუსინ კოკიში

ლაუგარდს ეტყობა ვნებათა ღელვა,
ცას სერავს მწველი ელვის ტოტები,
მარტომყოფი დღე სასოწარკვეთით,
მზეს მიაძახებს... დაგელოდები!!!

გახელებული ცდილობს ცისკარი,
გელურ ქარიშხალის ფიქრები ღობოს,
ამ დროს იხელთებს მუზების ჯარი
და სურს, რომ ჩემი ლექსები შობოს.

ის გულგახსნილი, ვასკვლავთა მხმობი,
თავს არ ანებებს ზეცად ბორიალს,
მოხეტიალე პლანეტა სივრცეს,
ასეთი ურჩი არვინ ჰყოლია.

მიკვირს ქაოსში როგორ ახერხებს,
გულანთებული არის როგორი
და მუზებს მოაქვს ფურცელთა მწველი,
ახლად შობილი ლექსის კოკორი.

თვალი აუხოვა

მზეს მოკაშკაშეს წითლად,
ვარსკვლავთ ზმანება ათრობს,
უნდა ეფეროს ხშირად
და მასთან იყოს ახლოს.

ბინდის ნაფლეთებს მაინც,
გერ გადაურჩა დილა,
დამის თენებამ სხივებს,
დღეს თვალი აუხილა.

ვიცი, ზღაპრული არის,
მზესთან ვარსკვლავთა ყოფნა,
ერთმანეთის არ ესმით,
მიტომაც ისმის ოხვრა.

რასაც ეტრულდა დღემდე,
ხედავს, წაშალა დილამ,
და რეალობამ ისევ,
ჩანს, თვალი აუხილა.

ՃՇ ԱԲ ՃՄՎԱՅՐԴՆ

Ե՞ս Մյանցեծոտ, ჩյմո Մյոլցեծո,
Ե՞ս Մյանցեծոտ...
Ճյ առ Թոշացցցեծո, Տաճամ Եյլի Ծյլելո աճուա,
Տաճամցյ Մյրո առ Ծաճիրհոծեծ Ծաճոլմոլ
Ժյրյեծե,
Տաճամ Թաշցոա Տօամացու Ժյըլո Թաճիա.

Առ Ծաշցցյո ասյ Աճցոլաճ, Առ Ծաշցցյո,
Մյզոնարիյենց Տրյլ Տօմյուցյես, Ամաս Յյուցյեծո,
Տաճամցյ Ցյլո Տաշյ Արու Ծուցո Տօտծոտո,
Տաճամ Ժյըլ Տաելի Առ Թոժլուլա Ժյուցյ
Ժյրցելցյուս.

Ժյրյեծու Հյոնանյ Օսյ Ծաշցյ Ժյըլ
Տալագոծուս,
Տօմցյրոտ Յոթյցո, Ցյլո Օսյ Օսյ Օխարյեծո,
Վյաշլու Կյալ Տօնմրյեծո, Թոշոնյեծո ჩյմո
Յոյկրուցան
Ըա Գաչուեյնց Ալմագրյենու Թեռլու Օմ Վյայեծո.

Ժյրյեծու Հյոնանյ Յյր Մյահյրյեծո ჩյմս Ցյլս
Տօծյրյ,
Ծալաենան Ցնյեծո Գաճաշլուլո, Ամաս Յյուցյեծո,
Յյր Մյմամինյեծո Տասըոյո Ծրո, Ծայնցոծյելո,
Յուցրյեմցյ Վյօնյեծո Ամժյյենյեյն ჩյմո Լյեյսյեծո.

ვერ შემაშინებს მე ამ ქვეყნის ამაოება,
ამ ქვიან გზებსაც გაუძლებენ ფეხის ქუსლები,
ჩემი წიგნები შეავსებენ სიცარიელეს,
ვიდრემდე ლალად დანავარდობენ ლექსის
მუზები.

გაშინებს გაჩათონ

მაშინებს ცხოვრების მარათონი,
შეჯიბრში დაღლილი ფიქრებია,
რომ მაღას ოცნების გვირგვინებად
ეს მოგონებები იქნებიან.

ბედნიერ სიცოცხლის მოლოდინი,
თოვლივით შემომადნა იმედებად,
ვხედავ, რომ ტყუილია ყველაფერი,
ჩემთვის ბედს სიმწარე ემეტება.

დრო დაუნდობლად მიაბოტებს,
ვხედავ ოცნებებს დაისრულებს,
ახლის ძებნაში და ძიებაში,
ვატყობ, სიცოცხლესაც დავასრულებ.

ცხოვრება ყოველდღე ბრძოლაა,
გულიც ამ ბრძოლაში მოღლილა,
ეს წუთიერი სიცოცხლე,
რა დაუნდობელი ყოფილა!!!

ფერულს ვუ გავუძირ

ცხოვრების ტკივილს ვერ გავუძელ და
გავექეცი,
მე შეუმჩნევლად გადაგხედავ ფიქრებში
მწუხარსაც,
რა ვუყოთ მერე, ასეც ხდება ხანდახან თურმე,
დრო მოჩვენებით მუხლს მოუდრებს საფიქრალს
თუნდაც.

გაუძელიო ამ ცხოვრებას, – მეტყვის მავანი,
გააბრუებენ ჭორიკნები, ბედის ბორიალს,
რად მინდა დმერთო, რისთვის მინდა ის დრო
ურგები,
რასაც სიტკბო და სიხარული არ მოჰყოლია...

ახლაც ვგრძნობ გული როგორ ფეთქავს
დამფრთხალ ჩიტივით,
ვხედავ ბოლომდე გადაივსო დარდის ფიალა,
ყრუ ტკივილებით გაეყარა მწუხარი სიხარულს
შეშინებულმა ცხრა მთა, ცხრა ზღვა გადაიარა.

სიცოცხლის ბოლოს დავეწიე გაქცეულ
ფიქრებს,
დიდი ხანია ვნებებს დავსდევ, რაც ტკივილს
ფარავს,
თვალცრემლიანი სიბერეში ცხოვრებას ვიწყებ,
განელილი წლების გახსენებით, ტკივილის
დარად...

კარი თცნებებსა გაშოლო

ლექსი წყაროსავით მორაკრაკებს,
მუზა ქალწულობას იფერებს,
სალამური კვნესას შეგვაშველებს,
გვიმდერებს დამწვრის სიმდერებს.

უხარია, მედუქნეს უხარია,
სიხარულით გულები ფეთქავენ,
ქეიფობენ ჩემი ლექსის სტროფებზე,
ღვინოები ტიკებს ხეთქავენ.

ვიხალისე ოცნების ბილიკებით,
ბაგშვობის ფიქრებით ვიფრინე,
ჩემს ლექსზე სიმდერები ააწყვეს,
სიცოცხლის განახლებით ვიღებინე.

მივედი აღმაფრენის სასახლესთან,
კარი ოცნებებმა გამიღო,
მიხვდა, რაც ინატრა აღსრულდაო,
ჩემი სიხარული გამიგო!!!

ახლობლებს

რა ვქნა, თუ მეტად ვეღარ მოგხედეთ,
ვიცი, ოჯახი დიდი ხრამია,
სუსელას ერთად ვერ აგივედით,
ყველასთვის ერთად თუ არ მცალია.

დროს ვირჩევ, მერე წერას ვუნდები
და ვგრძნობ ასე რომ უკეთესია,
მუზების ტყვე ვარ დამენათევი,
შედეგი? – ჩემი მწველი ლექსია...

დამით მოდიან გრძელი რითმები,
რასაც მკარნახობს მაღლით უფალი,
მშვიდად ვისვენებ, კარჩაკეტილი,
ვარ სხვა ფიქრისგან თავისუფალი.

ლექსში ჩავდევი ყველა ტკივილი,
ასე დავდივარ ჩემი წყლულებით,
ნუ განმიკითხავთ მხოლოდ ამისთვის,
გთხოვთ, ნუ შემჭამეთ საყვედურებით.

ბე ლაშაფერვა

მე დამატყვევა ღვთიურმა მშვენებამ,
ჩემს ფიქრებს გაწვდი სულ, ასე მგონია,
მხოლოდ შენთვის ვწერ, რაც დამიწერია,
შენ, ჩემი წიგნები არც გაგიგონია!

შინაგან ხატებას ვძერწავდი ამდენ ხანს,
დღემდე გამოგონილ ნათებას ვეწამე,
გამოგიგზავნე ღვთიური გრძნობები,
შენ კი ვერ გამიგე, შენი კვნესა მე.

დარდმა მონახა სული სადარი,
გული შეავსო სურვილის თოვამ,
ვიცი, ვისთვისაც ამდენი ვწერე
ოდესდაც მაინც ნამდვილად მოვა.

უფრთო ფრინველის რაა ცხოვრება,
გაქცევა მინდა საკუთარ თავიდანვე,
ვხედავ, რომ გამასწრო, გულს მაინც ადნობს,
დრო სიყვარულისა, რომელიც წავიდა...

Ճազանդան աճածես

მოჩვენებები ქრება,
რეალობასთან ახლოს
და დროგარდასულ დღეებს,
მოგონებები ახმობს.

მზერას მიაპყრობს მიწას,
მერე ახედავს ცას,
კაცი ასეთი უნდა,
რომ არ მორჩილებს სხვას.

დღეთა ნისლებსაც სურს,
სული ასე რომ ქროდეს,
ისევ ის სიყრმე ჩანს
და ბაგშვობის წლებს მოსდევს.

მარტო შენ როდი ხარ,
რომ ეტრფი ლამაზ შროშანს,
დახვეულ გზების ბოლოს,
ისევ ის სიყრმე მოჩანს....

ჩვენთან ყოფილ აზე

პვლავ მაფრთხობს ქარბორბალა,
გამჯდარა ნისლი დღეთა,
ალბათ ჭკუიდან შემშლის
სახე ტოტების, ხეთა...

წვიმის წვეთები ისევ,
რეცხავს ქვაფენილს ცრემლად,
დრო დაუნდობი, ფოთლებს,
ქარებს მიართმევს მძევლად.

ფასი აღარ აქვს ლოდინს,
ვხედავ, გამხდარა ჩრდილად,
დამის ნათება მთვარის
ვერ დააკავებს დილას.

ახლა სათქმელი არის,
ყველაფერს სახელს ვარქმევ,
რასაც ვეძებდი სხვაგან,
ჩვენთან ყოფილა, აქვე...

თბ ჭვებანაში

სიკვდილი, სიცოცხლის გაგრძელების
განუყოფელი ნაწილია,
ერთი სამყაროდან მეორეში,
გვიქრობ, მისი აღქმა ადვილია.

და გადადის ამქვეყნიური
იმ ქვეყანაში,
სადაც ყველაფერი სხვაგვარია,
ჩვენთვის ეს სამყარო ახალია...

სადაც:
არ შრომობენ,
არ იკვებებიან,
არ ქუხს და წვიმს,
არ რცხვენიათ,
არ ჰყავთ შვილები,
არ არის ქალისა და მამაკაცის სიყვარული!...

ღაგვიან ղծղლո ცհղթլո

ღրշծղցնես ჩյմամდյ մռայլտ ամեազօ,
ամօս մռեմյնա մարտլաց մեյլուա,
շյր Շյըշը դաշսրշլցնելուա,
լռունոն ჩյմո դարդուս մշցյլուա.

Ճճյմդյ առ զուօ, րոշոր մռայլցա,
ჩյմե Շյըտեցնեթյ Շամթամյնես նաձազ,
րոշորաց ժցյլուա, աելուաց գաւցուա,
Շյմոջարշլո პարարա կաձա.

Օմութոմ զամեռն ամ ևայցեցյրենես,
դունո ևօյրտենուու Շյըտեցնես զարից,
առ մոնքա ունց ցունո Շամոմցլյես,
առ զանցյնոնո Շյեն վայցնաւ գամիյնես.

...րոմ զդոմյենուա ամաս Շյըտլցնենու,
առ դացիրոցնենո մարբոյաս ևեցնետան,
նացուանցն Շյեն ցրյմլցնենո,
ևուելուու մյերնեթյ ჩամոմյնցըտա...

ვუჩი დავუძალე

ფიქრებს ვერაფრით ვერ დაგემალე,
ცხოვრების გზები ჭენებით ვტკეპნე,
შემომიერთდა ნისლი მდუმარი,
ჩემი ფიქრების თანამეცხედრე...

როცა მინდოდა მეხნა მინდვრები,
მეშენებინა ჩემი ქვეყანა,
დილა ოფლით რომ მეთენებინა,
ცრემლებით სახე უნდა მებანა...

საშინლად მტკივა გული უდრეკი,
მიგხვდი, რომ თქვენთან უნდა ვიარო,
ურგები ფიქრი ერთად მოვთოკოთ,
ცხოვრების გზებო, გზებო მტვრიანო.

ამოვარდნილი გულიდან სევდა,
მინდა ჩავახშო, მაგრამ ძნელია,
ჩემი ცხოვრების სავალი გზები,
ძველ მონატრების, დარდის მცველია...

გული გაუსკელს ლაშის

გული გაუსკდეს ლამის,
ღრუბელს აწვება მკერდით,
თვალიდან მოსჩქეფს ცრემლად,
სევდა ის ერთადერთი.

სურს დაიშალოს ბედად,
სრულად დაიგხოს თვალი,
ვეღარ დააცხოს სული,
დაადნოს გული მხდალი.

ვერ გამიგია, რატომ?
დრო ასე სწრაფად გადის,
დამეს არ ესმის ჩემი,
სიო უაზროდ დაჰქრის.

მოგონება კვლავ რჩება,
წარსულს მიჰყვება ფიქრი,
ვინ იცის, ასე სწრაფად,
დროება საით მიჰქრის?

რა არის ნეტავ ბედი?
აივსო ცრემლით ღელა,
საით მივყავარ იღბალს?
რას ველი ხვალის მერქ?

ცხოვრებას ვერ მივუხვდი,
მე დღევანდელზე მიკვირს,
ნეტავ რას ამბობს ქარი?
რა არის ამის იქით?

დროება სადღაც გაქრა,
ნეტავ ვინ იცის, რატომ?
ხვალ რა იქნება ისევ,
უნდა ვიფიქრო მარტომ...

არ მშორდებიან გვერდით
ჩუმი დარდები მწველი,
ბედი არ მაძლევს საშველს,
თან დამსდევს, როგორც მცველი...

ուեղա քանացդե

Ի ամյրալ, ի ածյածյալ, ամ և յալս, յսաեյրե,
ժշյալո Ծկոզոլո օսյա գահացյածէ,
քրուս ցրոցալո ցյալուս յարնախոտ,
ի ամոյրոլ ջոտլյածէ մոֆանյ ալացյածէ.

Տեղա Բարսյալուս ահրդոլյածէ զեծրմզո,
յարուս Շուշյոլյածէ զեր աշուշյալո,
տյ դռյանցանցյալո նոտեռ զեր զարցք,
ռաճա յոյցոլա յե իյմո ծյածօ?!

Եյ գաանցալյածէ ամ ցյալս յաթրուց,
դռյանցանցյալո դռյա, մանց ացալյ,
եռմ եցդաց, մոնճա յուցյա մոցասիրո,
ցեռցրյածուս տասո զեդար դաշւալյ.

Յեցդաց գանցյածամ ասյ օնյեա,
մուցօւս մյոնցյածու ի ամոյրոլ ջորտյածուտ,
մյ յու դարիյնոլ նուշուելուս դռյայածէ,
մոցատրյաց դալլուլ, դայնանցյալ մերյածուտ...

Յաս, մուս პաթրոնես, յծյալյարե,
„օսյմց ցայրդյածու այժգյես“,
նյրացոն ցուոլուծս Ծյուոլաց,
միշրալո մոնաց դայնացյալես.

თუნებული შათრობს

ძველი ოცნებები მათრობს,
წააგავს ფიფქების გროვას,
აქვეა ფანტელთა ნათება,
დათოვლილ სავანეს რომ აქვს...

სიცოცხლის წყურვილმა ამანთო,
მივყვები ყვავილთა თოვას,
იმ იდუმალებამ დამათრო,
ფერთა სილამაზეს რომ აქვს.

გული საგულეში ჩამწვარა,
გუნდები ცეცხლების ქრობას,
ყოველთვის გრძნობები მხიბლავდა,
ჩუმ სიმარტოვეს რომ აქვს.

ნაცნობი ოცნება ამხდარი,
ვამსგავსე მზის სხივის კრთობას,
გული სიხარულით ივსება,
ისევ ის ღირსება რომ აქვს...

გულში დავანებულ

ფიქრებით სადღაც დავდიოდი
უაზროდ გზაში,
ისევ ვეძებდი დიდ სასწაულს
ღუბლების ზღვაში...
ვიცოდი წყნარი მოლოდინი
ნერვებს ვთოკავდი,
წინდაუხედავ ცუდ ქმედებებს
უკან ვღოლავდი...
მოფრენილ გრძნობებს ვპოულობდი
უკუნ ღამეში,
ვიკარგებოდი სხვაგან მყოფი
უცხო მხარეში...
ისე უჩუმრად ჩამოლამდა
ვერა გავაწყვე,
შენი შეხვედრის მოლოდინი
გულში დავაწყვე.
ის გარდასული მოგონება
გზაზე ჩამოდგა,
მივხვდი, უაზრო იმედები
ტყუილი გამოდგა...

Ճոնքա ճաեւտարդ

Ռծուսցյա նուլյածնո, զարդուսցյա ցածնո,
Մշենո աիրդուու ուսց ծանառնե,
Ծղյասաւ Մշմուպյրո դայարցնու Մումա,
Եյթաց ևաճա եար ամդյենեանեռ...

Կուս պացուուցնո Մշեն մոջութանց,
Տաճարյ ուսց լաման ոյերուաս,
Ցոյշուրյան, շոյմել էկցու զոցսցնու,
Ես մոնաթրյան մարդո հյմուա.

Մշեն նացյեխորյան Արյմլյանու զալծոնն,
Ամաս ևաթուրլագ Վակյուլու շոյմուս,
Վամալու զյօնյան ծայլու ուցնյանու,
Վամալու մոնճա դաչումյուլ երշուս.

Մոնճա ուսցց իյմո օվամու,
Մոնճա զաեւուցու, ցյուլ ջոյժրյանու,
Մոնճա մոմուու, րոցորուու զար,
Իյմո նայլու դա լուսցնու.

ՊԱՅԻՆ ԵՐԵՒ ՏԻՄ

Վոցնօս օյշրւելս շընայրո և շնօ այցե,
Ճշմոնդել და დღევանդել დღօս Շերվիմօս,
Ամեկոდա և տիմած տվյալո մթշենյեծա,
Թօայնյեծս բանս, աժողովունս լերվիմօս...

Ցամակարյեծս միշտելո և եօզօս Շեմուշվլա,
Տյուրագ նառեց լամեյեծուն ցոնից,
Ցագազլուն ցանց մացո լրուծելո,
Թօս ցագազլաս ցատյենյեծա մուսդեցե...

Ցամարտլյեծս նյուց վարուն ծորուալս,
Շնօ միշտ ալմիշրւելուն մագօս,
Ցահշենյեծա და պաշտամուն մցոնօս,
Լամուտ հյոմո մոնաթրյեծա լագօս...

Թօնճշրագ, ցայրդուտ ալուռնո ցպոլոս,
Տյուր օյշրւելսաց մուսդեխուա վամո,
Եղլան ու յաց ցորուայո մոծուլա,
Վարուն անցրւեց մոհքենյեծս լամոս...

ნაცრისტს ყოველი

ჟამთასვლის წლებმა ვერ შემაშინა,
ბევრი სირთულის ვიყავ მნახველი,
ცისა და მიწის დიდ შესაყართან,
ეს მე ვარ ყალბი სიტყვის მძრახველი.

უშვილო წყვილებს ნოქავს ისტორია,
წყურვილით სივრცეს შორს მივაცილებ,
უსახურობის სულს დაფავს ჭორი,
სიტყვას ადარებს მკბენარ ბაცილებს.

ქვეყნად სიმრავლეს ნატრობს ყოველ,
ცუდ ბედისწერის ნანობენ წამებს,
სინაზე ისევ მალავს მაგიას,
სითბოს მიუძღვნის ამქვეყნად ქალებს.

მშვენება მაინც სჯობნის სიძულვილს,
როგორც სიბნელეს, მზის სხივი მნათი,
დილა უმღერის დალოცვილ დედებს,
ალერსს უგზავნის და ხარობს მათი...

ასჩენება აღარ ულოჩსათ

მწველი სხივები ისევ გადის
ფერად მინაში,
იმდის თვალით კვლავ შეგურებ
გარინდებულ ცას,
ვიცი, რომ ისევ გავაქვევი
სინათლის მოსვლას,
თუ ჩემს ოცნებებს ასრულება
აღარ ედირსათ...

ღრუბლის ურჩხული სადღაც მიდის
მიაქვს ფიქრები,
ნისლში ჩაკარგულ ძველ ოცნებებს
ისევ ვიხსენებ,
როცა წვიმაში, დღე შეშლილი
აღარ იდარებს,
დალატის განცდა, განცდა საზარი,
არ მოისვენებს...

თუ უღმრთოდ, ბედით ნაწამები,
მაინც მოგნახე,
გულს მწუხარების ბორცილები
აგხსენი ისევ,
სულ მთლად შეცივნულს, გაზაფხულზე
ყვავილთან ბაღში,
გზად გავიყოლებ გულის ძგერით,
მცხუნვარე მზისკენ...

ჩოცა!

როცა – სხვისი სასოწარკვეთა
არაფრად მიგაჩნია.

როცა – შენს მრისხანებას
საზღვარი არა აქვს.

როცა – თავი უცოდველი
გგონია.

როცა – სხვა უძლურია
შენი გადმოსახედით.

როცა – ვითომ ვერ გრძნობ
სხვის სურვილს.

როცა – სხვისი ჭირი
„ლობეს ჩეირია“.

როცა – ქვეყნის დაქცევას უდარდელად
უყურებ.

როცა – გგონია ყველაზე ჭკვიანი
შენ ხარ.

როცა – არც ღმერთისა და არც კაცის
არ გწამს.

როცა – მარტო შენი თავისთვის ცხოვრობ.

...მაშინ რატომ გიკვირს, რომ შემოგელია

საკუთარი სურვილები და შენს თვალში გაუფა-
სურდა მთავარი დირებულება, ღმერთის მიერ
ნაბომები... სიცოცხლე!

თბილის კურან

იხეტიალე ყველგან,
ბევრი სიკეთე ჰქარგე!
სიყვარულით ვერ დაშოი,
ახალგაზრდობა ფლანგე.

სიამყეს ვერ მორჩი,
გათითოკაცდი თითქოს,
სამშობლოში ჩამოსვლას,
ვფიქრობ, უცდიდი იმ დროს.

როცა დაბრუნდი მაშინ,
თითქოს აგსილი სიბრძნით,
მეგობრებს ხელი ჰქარი,
და მოიშორე მიჯრით...

უკვე გამხდარა გვიან,
ვედარ აუწყვე ფეხი,
ყველამ უარი გითხრა,
თავზე დაგეცა მეხი.

დარჩი მარტოკა ერთი,
ბევრი რამე ვერ შეძელ,
ხედავ შენსავით მყოფებს,
აღარავინ არ ეძებს...

ეძღვნება ჩემი შვილის ნათელ ხსოვნას

კათონ!

დღემდე ვერ ვპოვე მე მოსვენება,
ალბათ, ასეთი მქონია ბედი,
გაფრინდი ჩვენგან მოულოდნელად,
შენ ისე, როგორც პატარა მტრედი.

დრომ ვერ შეცვალა მწველი დარდები,
განვლილი წლები გადიქცა წამად,
დაღლილი სულის ლოდინთან ერთად,
ვეღარგაძლება, სულ ეძებს წამალს.

წახვედი უცებ, ჩვენგან, შორს, სადღაც,
დრუბლების ზღვაში წამით იძირე
და როგორც ქრისტე კაცობრიობას
ისე, ჩვენს ცოდვებს შენც შეეწირე...

ტკივილი გულში აღარ დამთავრდა,
ცხოვრებაში თაგს ხშირად მახსენებს,
დღემდე მდინარი ჩემი ცრემლები,
შენი წასვლიდან მიწას ასველებს.

დაგეძებ, ისევ ყველგან, მშფოთვარე,
ვგზავნი მოკითხვის ლექსებს, ბარათებს,
და შენი ხსოვნა ცეცხლივით მწველი,
ზაფხულის მზესთან ერთად ანათებს.

აწამლებ ვღებლო

აქამდე ვდუმდი, გაჩენის დღიდან
ვეძალებოდი თეთრ დამეგბის თევებს,
დამით უჩუმრად ცას შევურებდი,
როცა დრუბლები ხატავდნენ დევებს.

ცხოვრების ბედი დდესაც მაკირვებს,
რაღც უცნობი ბილიკით მივალ,
გარდუვალობას თან დასდევს სევდა
და ოცნებაში ვარკვლავნი ცვივან...

ისევ გამოჩნდა ბილ-ლვიძილს შორის,
მებახის ვიდაც, სადღაც შორიდან,
ძველი ნაცნობი დრუბლის ნაფლეთი,
გხედავ, რომ ისევ ჩემთან მოვიდა.

ფანჯრიდან იშვა ცის კაბადონზე,
დრუბლის ურჩხული, დიდი, საზარი,
ბინდი სულს დაფავს დედამიწაზე,
დღისა და დამის მოსჩანს საზღვარი...

მერე, როდესაც დვარძლი იელვებს
და გადაძალავს გრძნობებს ცდუნება,
გონება ისევ მოუხმობს ძალებს
ჩემს ამ ქვეყნისკენ დასაბრუნებლად.

ამბობებით შევიძოს

ბოდმით ისე შევიმოსე,
გულში გრგვინავს ქარიშხალი,
ბავშვივით რომ ამატირეს,
უძლურების ბრალი არის.

გვერდით მიდგას უდიდესი,
აღტაცების განცდა ბრძნული,
მიტრიალებს სევდის წამი,
ჩემთვის დაუნდობი, მტრული.

გადავლახე ლტოლვა ცისკენ,
კვლავ მიწისკენ შემოვბრუნდი,
თავგანწირვა ჭირად მექცა,
გზიდან მალე გამოვბრუნდი.

მიკვირს ცხოვრებაზე, როგორ
მომიბრუნდა ცუდად ენა,
მივხვდი, ეს რომ გადახარშო,
საჭიროა ლმერთის რწმენა.

საჭიროა ბრძოლის ჟინი,
უკან რომ არ დაიხიო,
და ცრემლების დიდი ლტოლვა,
გულში სრულად დაიტიო...

აჩვახები ღაუნეკვეფის

სრულ მორჩილებას არტახები დაუწყვეტია,
უკვე დამდგარა დრო ახალი, ისტორიული,
მე კხედავ შვილებს, თაობებზე ამბოხებულებს,
მათ მსჯელობაში ისმის სიტყვა, ირონიული...

გხედავ, რომ ისევ იწუნებენ მშობლების ამაგს,
დრო ჩა რენია ამ თაობას დიდი კლანჭებით,
ანგრევს ჭენებით, გადაღლილი მანძილი
სივრცეს,
უკვე ბავშვობიც ადარ სჩანან ისე ანცები.

ვნებათა დელვა თავახსნილი შემოაბოტებს,
სირბილით დაღლილ გულებივით წლები
ფეთქავენ,
უნდა ვეცადოთ, რომ ერთმანეთს გავუგოთ ისევ,
იქნებ დაგსხდეთ და მოვუსმინოთ, შვილნო,
ერთმანეთს.

თქვენი გავიგეთ, ახლა ჩვენსას ყური დაუგდეთ,
გთხოვთ, რასაც გეტყვით გულახდილად, ნუ
გეწყინებათ,
სჯობს, რომ შევიგნოთ და ერთმანეთს
გავუნაწილოთ,
თქვენი ცოდნა და ჩვენი დიდი გამოცდილება...

ჩემი ბავშვობის საუკეთესო მეგობარს მამია (მამული) ნებიურიძეს

კაცობა დაგაწვს ხილაღ

ხედავ, გარშემო ბევრი ბოროტი მძლავრობს,
რაც ვერ შეძელი, დასანანია დიდად,
შენ შეეჭიდე ამდენ შურსა და ქაოსს,
მთელი ცხოვრება, კაცობა დაგაქვს ხიდად...

დიდი გონის და გამჭრიახობის მჯერა,
ჩვენ სიბერემდე მაინც შემოვრჩით სოფელს,
გულით კაცობა და მეგობრობა ვიცან,
რაც შემიცვნია ამ ცხოვრებაში ოდეს.

მეიმედები მაგ სიტყვითა და გრძნობით,
შენი საქმენი დიდი კაცობით ფასობს,
გხედავ, ჩვენს ახლოს ძველი სამრეკლო რეკავს,
ბავშვობის წლების მოგონებები მახსოვს.

მთელი ცხოვრება ჩვენ გავატარეთ ერთად,
სჩანს მეგობრობის იცი ნამდვილი ფასი,
ერთი წყენაც კი არ დაგცდენია მხოლოდ,
ბევრი არ არის შენებრ მომთმენი კაცი.

ჯერ კიდევ დაგვრჩა ცოტა სიცოცხლის წლები,
მასთან გავიდა მთელი ცხოვრება თითქოს,
ასეთი დიდი სიყვარულით და გრძნობით,
კიდევ ძალიან, ძალიან დიდხანს ვიყოთ...

თერგზია ღამეულა

მე იღუზია დამეუფლა
ფიქრების ტყეში,
გაკირვებული ჟონაგს სისხლი
გულის წვერიდან,
ტყვიისფერმა ცამ ჩამოუშვა
ბინდის ნიღაბი,
ჩამქრალი ვნება იყურება
სადღაც ზევიდან...

მწუხარის სარგმელი ჩამსხვრეული,
გადაფლეთილი,
თავის ნაჭუჭმი ჩაკეტილა
მოელი სამყარო,
ვინც მომაჩეჩა გარდაუგალი
მოლოდინები,
მას გადარჩენის აღმაფრენა
უნდა ვახარო...

რაც გადიადდა და გადასცდა
თვალი ჰორიზონტს,
შენი შეხვედრის სურვილებმა
შემიპყრო ისევ,
როცა ვიხილავ გაზაფხულის
გამონათებას,
კვლავ ხელებაპყრობით მოვბრუნდები
მცხუნვარე მზისკენ...|

ახლა სიმბნური გძაჩოუბს

მეტი სიმხნევე გმართებს ახლა
ადამიანო,
ცხოვრებასთან ბრძოლით გადაღლილი ამასვე
გეტჟვი,
მე გავიარე მთელი სიცოცხლე
უბებ,
და კნახე სევდა, სწორედ ის –
ერთადერთი...
სურვილს უპყრია მთელი სხეული
ჩემი,
გზის მიწურულში ახალ სიცოცხლეს
გუხმობ,
ვერ ავუვედი ამდენ საქმეს და
სათქმელს,
დღეს შვებას მომგვრის მე ეს ტირილი
უხმო...
ვერ შევედიე შიშველ ბაღებში
ლოდინს,
შიშით და ძრწოლვით მოცდას, განვიცდი
რთულად,
ასე გავიდა უბებ მრავალი
წელი,
მე გავიარე ეს ყველაფერი
სრულად...

ուղիւցանք

գաեցրյածունո միյ մյօնցարս տաճճառան
աճնռնես,
մջոնարյա յրտցուն նայածունադ մուսո
մշցյենյան,
զոն գաճառունեա ծյածունյարա
ճաշնճռնելունո,
ըստո ամենի մոցցունանյա յրիմա
յնենմա...
գաճաշյացացս մորս վյալսա ճա նյմոտ
գամշլյալյան,
յերմցուն մջոնարյա, գամալյենուո անցրյացս
նակորյան,
մացո ճրշյելուն մացո մոցցոմուա յարնիյ
գաճուաճս,
րոմյելուց ճրուուս գաճռունեյնս ուցը
ակորյան...
մուսիկյացս ուցու ճա ճաշնճռնելու իյերո
մջոնարուն,
մուսու սոճրանիյ, գաճիկյելյան ումուս
մորուն,
յև աչանցյան մջոնարյա ճա մյօնցարուն
մորուն,
սուռեաս մուշլաստան, ճաճախուննիյ ուցը
մոցուճ...

შის ლანახვას

დილის სინათლე დაახრჩობს
დამეს,
მას ალიონი დამარხავს
მწუხერით,
ვარსკვლავთა ციალს აკრთობს
ქაოსი,
და მომლოდინე დილას თავს
უხერის...
ზიზდით ამოვსილ დიდ
მოლოდინის,
ვხედავ ავსილა გრძნობის
საზღვარი,
მდგრიე სინათლე მოსწვეთს
განთიადს,
და ყელზე ადგას ბოლმა
საზარი...
ვუცქერ სადამოს ბინდების
გორებს,
ღრუბელი გარბის, სიშიშვლეს
მალავს,
უხორცო კერპთა მიმქრალი
ჩრდილი,
გათენებამდე მის ნახვას
კრძალავს...

აჩ შინება

არ მინდა თქვენი ფერება,
არც დიდება, არც მეფობა,
ერთი უბრალო კაცი ვარ,
მხოლოდ სულ მცირე მეყოფა...

ეს ძველი ეზოს ვარდები,
მინდა შევცვალო ახლებით,
მათი სურნელით ვიცოცხლებ,
მათი სურნელით დავტკბები.

მინდა, რომ ლექსის მუზები,
გრგვინავდნენ წიგნის სტროფებში,
რომ პური მქონდეს და დვინო
მედგას ულევად დოქებში.

რომ შევძლო სტუმრის მიღება,
რომ მქონდეს მასთან სათქმელი,
ისევ რომ მქონდეს სურვილი,
ვთესო სიკეთის საქმენი.

მინდა გავიგო სულ კარგი,
ქვეყნის ახალი ამბები,
სხვას არ ვინატრებ ამქვეყნად,
საწუთროს ასე გაგჟვები.

ვიცი, უფალი გამიგებს,
მინდა შემინდოს ცოდვები,
ასე უბრალოდ ვიცოცხელე,
ასე უბრალოდ მოგკვდები...

მოგაყინულის

როცა სხვის გუნებაში
არის სიკეთის გენი
და ვერ გაიგე დღემდე
ფასი მისი და შენი.

როცა სულ შენი ფასობს,
სხვისი არ გიღირს ჩირად,
როცა ამაგი სხვისი
შენ გაგხდომია ჭირად.

როცა სიკეთეს ნახავ
და დაგხდევს გვერდით შური,
სჩანს საქციელი შენი,
ისევ გამხდარა მტრული.

მაშინ რად გიკვირს, როცა
გული ბოროტად კივის,
არ დადგებიან შენთან,
მოგაყენებენ ტკივილს...

737 ლაშეს

ჩემთვის გამხდარა უსაშველო ცხოვრების
რითმი,
თაგს მახსენებენ გარდასული ძველი
ამბები,
ალბათ, ცხოვრებამ მომიტანა გრძნობა
ასეთი,
იმ წარსულ ფიქრით ბავშვობაში
ჩავიკარგები...
უაზრობაა დღეს ყოველი მცირე
წვრილმანი,
რასაც ახლა ვგრძნობ არაფერში აღარ
წერია,
გაუფასურდა, გაფერმკრთალდა მართლაც
მიზანი,
დღეგანდელობის, ვფიქრობ, წლები დიდი
მტერია...
დღეს სულ სხვა არის გაგება და
კაიკაცობა,
ცხოვრებამ ასე შეაბრუნა ბედის
გალია,
გასულმა წლებმა დაანათლა შუქი
სიცოცხლეს,
ნურაფერს მკითხავ! სჩანს რომ ჩემთვის
არცის სცალია...

Դժաեւոշիղծատ աքաժոանդեւ

ազար համյեսմուս ՚մյու եմա Ծյձուլո,
մյ ևոկյերուս ՚լլյեծ ցամոզյեյցո,
մուշյերո, տոտյուս զյօդարց մուցանո,
մոյյուրց օւյո, րոցորց ծրմա, ծյցո.

նամյեարս զգացար, ցրմնոծյեծ մոմիյցարո,
ազար համյեսմուս քուլուտ հյորհյուլո,
տան քամայցս դարձո պոցլուսմոմցըցլո,
զյըրուտ դա զորմուտ პարագոյեյլո.

՚արմոմազլոծուս ցրմյելո յ՛մյեծո,
ցնոծոյերցյեծուս մկացրո մջյարո,
ցասելոթյեծա ՚ամո ցայթյեյլո,
ցոնճակարցյուլո ցյուլո, մեյբալո.

մյելո Ծյօցուլուսցան դանաթոցարո
ցայթյեյլո ցրմնոծա զրտեսալյեծս,
դա քուլեանս սալա ևոյցարյուլուսա,
ցյուլմո դարհյեծատ ազամունյեծ...

საფიცარო

ჩემო საფიცარო ველ-მინდვრებო,
სიზმრად ჩარჩენილო მოგონებავ,
სულო, ბავშვობაში ჩაკარგულო,
გულის ოცნებების გაგონებავ.

ცეცხლმოკიდებულო საკვამურო,
ჩემი წინაპრების ნაფუგარო,
სევდამორეულო ჩემო მხარევ,
ჩემი ცხოვრების საფიცარო.

ბავშვობის დღეების გახსენებავ,
ხალხშემოძარცვულო ჩემო მიწავ,
სიყმაწვილის ძველო გზებო,
დავითიცე და ისევ ვფიცავ...

არასდროს ამას არ დავუშვებ,
გრძნობა დრუბელივით გაგეფანტოს,
შენი სიყვარული რომ დავკარგო,
სხვა უარესი არ დამემართოს.

შენი მოგონება დამეუფლოს,
თან შემილამაზოს გაზაფხული,
რომ მოვინახულო სოფლის ჭალა,
ჩუმად მორაპრაკე ჩოლაბურში...

ლაშეთა თეთჩად გამონათება

დამეთა თეთრად გამონათება,
თმებჩამოშლილი ღრუბლის ფაფარი,
საკუთარ ფესვებს მოწყურებული,
არდავიწყების მთვარის ზღაპარი.

გაფრენილ ფიქრებს გამოყოლილი,
გრძნობის ალერსი, განცდის საზღვარი,
ჟუჟუნა წვიმას დანატრებული,
მიწა გვალვისგან ძლიერ გამხმარი.

უწყლოდ შემჭკნარი მწვანე ფოთლები,
ბუნების დასჯით ისევ დამთვრალი,
სანატრელ ფერად გადაქცეული,
სინათლე იგი, ელვა საზარი.

გრძნობების კარგვა, ის შეუვალი,
გულზე დაკრული ბოლმის აბჯარით,
დედამიწისკენ შემობრუნება, ვფიქრობ,
და, ალბათ, გვიან არ არის...

Հիմոններ ես մահ

Զօր և առաջման տակալեթի մալազ,
Առ զույը զոն եար, ան զոն ոյազո,
Սա թղթարած դաժրված միշտակո ունենա,
Սա ժամ մաս եար, օսուց ոյ արուս.

Եւ ելուզան բարձր մոմով վազո,
Դամոր շնչառ շնչար այուղեթալո,
Առ սա հերթակա մաս ու ունենա
Ցանուս և սուրբ հայուղեթալո.

Ծառ գագացուած, կալազ օսետո եար,
Միջնա ոյ վաճառ մաս մաս մաս մաս,
Մագրեցնենա օտար առաջեթալո,
Իմո ունենա առաջեթալո.

Յեր գացած ամուս պատահած,
Գամոամբարուա ցանքա ըամարո,
Ցնենա ոյ վաճառ, յանա ոնատա
Դա գահինա ըրբուն եանարո.

გავფეხო ლაში

გუშინ უაზროდ გავტეხე ლამე,
ძილის სურვილი მომტაცა ბინდმა,
დამის ბუდიდან სიზმრების ალი,
ჩამიქრო შენმა ნათებამ, დიდმა...

გათენებულა, მას ვხედავ უპვე,
ლაჟვარდმა გრილი ფრთა მომახურა,
მე მივაბოტებ გატკეპნილ ბილიკს,
გულში დარდებმა დაისადგურა.

სხეულს ედება დაღლის ბურუსი,
ისევ უაზროდ მოსდევს განთიადს,
ვერცხლისფერ ტბორში სევდა დაგუბდა,
ტბის პირას ცეცხლი ისევ ანთია.

ვინ შეებრძოლოს დამწვარ ნაპირებს,
ჩემს არსებაში მოვიდა ვნება,
რაღაა იგი, რასაც ვერ პპოვებ,
რაც სურვილშივე, მალევე კვდება.

როგორც გასვლისას სახლის სარკეში,
კვლავ ჩაიხედავ შენივე ნებით,
ისე ცხოვრების ბედის ბორბალი
ყველგან მოგნახავს სულ ძებნაძებნით...

ცრემლები აღმობს

ცრემლები ალბობს გაქცეულ ფიქრებს,
სანამ დამეა, სიზმრებსაც ყვარობს,
სადღაა ტბორი დარდის მორევის,
შენ გადააშვრე, მძვინვარე ქარო.

უჩინარ მტრების არის ჭიდილი,
დვინოს გადაკერავს ჭაბუკი მწველი,
მერე აჯობებს მას სითამამე,
დამით გახდება ფიქრების მცველი.

ნეტარი სიზმრის თან მონაწილეს,
თაგზე დანათის მთვარე შიშველი,
გაჭირვეულდა სიმწუხრის ჟამი,
როგორც დაჭრილი გულში, ფრინველი.

მთვარე მოუხმობს დილას ვარდისფერს,
ელვა ანათებს, გრიგალი გრგვინავს,
და შენი სახე, შუქის მფრქვეველი,
იმ მზის სხივივით ალმასზე ბრწყინავს...

გურამ ვუ გაუძლო

ვეღარ ვუძლებ ამდენ
ბოროტებას,
რასაც მაბრალებდნენ
იცი?... დალატია,
ნუთუ დაიჯერე ამდენი
სიყალბე,
ვხედავ სიმართლეა, ჩემი
გარანტია...
რისთვის ვოცნებობდი სულის
ყვავილობას,
რისთვის გაგიჩინე გულში ეს
ქარბუქი,
რატომ მეგონ, რომ ჩემში
დაინახე,
შენი საოცნებო გულის
მზეჭაბუკი...
ბოროტი ხმები, შენთან
მოღწეული,
კარგად დაუკვირდი, გველის
ისრებია,
გრძნობადაკარგული, ჭორებს ნუ აყვები,
რომ დაგამშვიდებენ, ჩემზე
ფიქრებია...
გული გაემიჯნა ამდენ ბოროტებას,
ტყუილად მადარებენ მე კაცს –
ლალატიანს...

ნინაშვილის გლობუსი

როგორ დამალულან ასე
გამალებით,
გხედავ, ვარსკვლავები ძლიერ
ფრთხილებია,
წყნარად მოძრაობენ, ისე
უჩვეულოდ,
ეს ცის კაბადონის მკრთალი
ჩრდილებია...

რასაც დაეძებენ ჩუმი
მდუმარებით,
წყლისგან გადაცლილი მშრალი
ხევებია,
ლანდებად მოდიან, ისე
გეჩვენება,
თითქოს მისტიური გულქვა
დევებია...

გულს რომ დამიამებს ტყეში
აშოტილი,
ცამდე აზიდული ნაძვის
ხეებია,
სიმშვიდე ისადგურებს სულში
გამალებით,
თბილი შემოდგომის წყნარი
დღეებია...

ხსოვნა გაღიოვლის

ცრემლი ამოაშრობს დარდების
ქაოსს,
ღვინო გახელდება დაორთქლილი
ტიკებში,
ხსოვნა გაფრინდება მომავლის
კოშკიდან,
განცდილს დაივიწყებს უჩინარ
ფიქრებში...
სადღაც იმალება ოცნება
მაღალი,
თითქოს მორჩილება გამხდარა
ხიზანი,
გზებზე მოიბნევა სიკეთის
მარცვლები,
როგორაც ცხოვრების ნათელი
მიზანი...
დიდი მდუმარებით დარდები
ჩაიქცა,
მთვარემ მოაყარა წყვდიადი
ჩანჩქერად,
მოწყენით დაცურავს შუადღე
ტყებში
და წყვდიადს მიიჩნევს ამ სივრცის
გამჩენად...

ჩ უ მ ა ღ ბ მ თ ი ს ა ჩ ი ბ ა

მწუხარის პერანგი ტანზე მაცვია,
ვუცდი ალიონს, დამით მძინარე,
ძალიან მიკვირს ეს მოლოდინი,
ჩემი სიცოცხლის უტყვი მდინარე.

ადამიანის მთელი ცხოვრება,
თურმე რა მოკლე რამე ყოფილა,
განგიცდი დღეებს, სწრაფად ცვალებადს.
დამყურებს მთვარე, დედიშობილა.

მხოლოდ ეს არის წუთისოფელი,
ამოუშრობი მწუხარის საბადო,
როცა წვეთ სიტქოს იმეტებს შენოვის,
ყველაფერია თითქოს კარგადო.

მერე სიცოცხლეს აღარ დაგაცდის,
მოუსვენარი, ის უკარება,
დაუნდობელი, გულქვა სიკვდილი,
მოდის და ჩუმად მოიპარება...

სიცოცხლის ბაღი

ერთხელ, როდესაც ხევში ჩავედი,
სადაც ბალახი ვნახე ნავარგი,
აღარ ველოდე, მიწა შევლობე
და მას „სიცოცხლის ბაღი“ დავარქვი.

გავასუფთავე, კარგად დავბარე,
სულ ამოვყარე ჭანგის ფესვები,
დავრგე, დავთესე, წყლით გავაჯერე
გოგრის, საზამთროს, ნესვის ოესლები.

მრავალი ხილის ნერგებიც ვნახე,
ჩავრგე, ვახარე ბაღის ნაპირებს,
უკვე აზიდეს ტანი ცისაკენ,
წელს კი ნაყოფის მოსხმას აპირებს.

სახლი ავაგე პატარა, კოხტა,
არ დამასველოს უეცრად წვიმამ,
მზემ რომ არ დამწვას და სიცივისგან,
არ შემაწუხეოს ნაზამთრმა დილამ.

უკვე ყოველდღე ბაღში ვფუსფუსებ,
საქმეს რა დალევს, საქმე ბევრია,
ვაზები დავრგე და საზრუნავი,
ახლა დვინისთვის „კასრი“, ქვევრია.

წყალი ბლომად მაქვს, სასმელ-სარწყავი,
მეტი რა უნდა მოსვლას მოსავლის,
ფიქრებს გავატან დღეებს გარდასულს,
ყოველთვის დიდი საქმის მმოსავი.

ლექსებს ვწერ, მუზებს ვერ ავუკედი,
ქოხში მაქვს, ფურცელ, საწერ-კალამი,
მინდა აქედან ყველას გადავცე,
ლექსის სტროფებით წრფელი სალამი.

დილა-სადამოს სულ ბალში ყოფნა,
ეს წამალია ჩემს გულის დარდის,
ვერც კი ვგებულობ, როდის ლამდება,
და ამ ყოფაში ცხოვრებაც გადის...

բաժանինեւ յոնուտ

Նշմուգան մտցարյ դամւկերուս յօնուտ,
Ցակցորչը յլու ովալյեծուտ շրջեցուտ,
Տոտշուս Ռազացուս տէմա շնձա, մացրամ
Յուզաց ահյուշինեւ, Ռազացուս յւշուտ.

Մյօց ևոխարյլուտ դաշելուց յեծուտ,
Աֆրից յալուտ դամյյեծուս եմուրաց,
Շնձա ցաշումլու նշուուր ցրմնուցինեւ,
Ըա հյուտ տացու իացուցալու ցմուրաց...

Յուցու, ցանխացուցելու յեր ցաշեկցուցու,
Ջարիցինեւ ևուլուտ ևուցարուցուլու,
Վամոյրուս ցրմնուցինեւ դա մոաթուցու,
Ռոցորց նակորյեծուս իացլուցու լյուց.

...մտցարուս նառյեծա վարսյլու մուցուցինեւ,
Ըա րիյեծա հյուտան դամուս մտյացլու,
Ույ մյեմուցուս ցոյքրյեծուս նցամու,
Ռոցորց ահրուցու մյշումինյցուլու.

Ճղճ ჩղճո եցալու ոժոքություն

Ցյի հյութ եցալու օմյութ,
կցանցնու ջուրածու մոմիանու,
մյ Ցյի ցահյենաւ ցնաբրուլուն,
Ցուու, Սուլուն մոեցալու.

Ցյին մոցլյենա ամէցանագ,
Սմլացալունաւ Սուրուն,
Ցուլու Ցուլունաւ Տոմրացլյա,
Տահսկարու Սուլուն.

Ըմյերու Վյալունաւ օյնենա
կցանցնու ջուրածու մուսմյենա,
մանամդյ, ալնատ, մոցանիցին,
Ջրոյենու Ցունա մումյենա.

Տվորյաց յս Ցոյքո մամշցուցեն,
Եցալ Ռու Մըրյացունցրաց օնատյեն,
Ցույլ մալյ Ցունունացտ,
Օմյունու մոմցյեն Տոնատլյա.

Ցուու, Կըլաց ցավմլույրուցենու,
Սուլուն ամաս օնյեն,
Օս մոցաւյմս մալաս յրտունուն
Ըս կուրյաց մրացալ օմյուն.

ლა ლაհըռ լաშտվե

ვინ მომაჩეჩა გარდუვალი მოლოდინები,
ვერ შევეგუე...
ურჩი მთვარე ზღვაში დაცურავს,
მოთმენა არ მაქვს –
დამარხულია გულში სინათლე
და დარდი დამაქვს...
ვისი ჩრდილია სხეულში, რომ
ურცხვად შემოდის.
ყვავის ყრანტალზე შემაცივნებს,
მას ვეღარ ვუძლებ...
სადღაც ზღვის პირას ცეცხლი ანთია
და მღვრიე ბინდი მოსწვეთს განთიადს.
უსახურია ეს მოჩვენება –
ვიცი, ჩრდილები გადაივლის, შიშველ
მთვარეზე...
ნათლის შრიალში ისევ ვფიქრობ,
მაინც ხვალეზე...

ჩაუშვა Ցლვაში

მთვარის ნათება ჩაუშვა ზღვაში,
და დილა იწვის ვარდების ფერად,
გაზაფხულის ცა წვება აპრილთან,
სითბო ყვავილებს აცოცხლებს ველად.

გონების თვალით უფსკრულს ჩავცქერი,
რეკავს საათი, ბინდი ისვენებს,
მონუსხულ თვალებს ელვა დაუსხლტა,
უტყვი ცრემლებით თვალებს ისველებს.

სახეს დააჯდა ღიმილის ტოტი,
ამ დაუინებამ წყევლას გაუძლო,
გაზაფხულის მზე მიყურებს ჟინით
და ისევ ფიქრობს კარგი მაუწყოს.

ცამ დედამიწას დაადგა თვალი,
სიცოცხლე დაჭრის ეზოს პეპლებად,
აღემატება სითბო სიცივეს
და იფურჩქნება მწვანე ფერებად.

სანამ სამოსი ძეგვა

სანამ სამოსი მეცვა,
დრო უნამუსოდ ვფლანგე,
სიამაყე ვერ დავთმე
და მეგობრები ვპარგე.

დრო გადახვეტა ქარმა,
სულ მთლად წაიღო ველად,
იმედმა არ გამწირა
და დარჩა ჩემთან მცველად.

მაგრამ ვერ მშველის, ვხედავ,
ბედი მექვევა მტრულად,
ბევრი ვეცადე, მაინც
დავრჩი შიშველი სრულად...

ჩემს ნამოქმედარს ვნანობ,
რაც დამემართა მიკვირს,
ძველი ამბების გამო
ჩადენილს, ახლა ვიმკი...

გალაშებაშეღი გამოჩიაღებს

იმ საოცნებო წამზე ფიქრები,
ვით ბედისწერის ლურჯი წყვდიადი,
დადის შემკრთალი, სასოწარკვეთით,
გასახსენებლად წამის, დიადის.

რომ დაიარო მთელი სამყარო,
ძნელია ნახო ფრთები ღრუბლების,
გრძელი ბილიკი ცხოვრების გზების,
მდერის სიმდერას, კვლავ დაბრუნების.

ციმციმებს ტოტზე ხმელი ფოთოლი,
ღრო ელოდება დღეებს თოვლიანს,
შეწუხებული ფიქრები ისევ,
მზის სასოუმალთან სწრაფად მოვლიან.

ის ძველი ხსოვნა, ნათელ დღესავით,
ქართან არეულ ბინდში ტრიალებს,
და მზის ნათება ფერმკრთალი სახით
დალამებამდე დაბორიალებს...

თხაჩის ჭარუ ყოველი

ჩემს მიწას ბალახი მოედო,
ვერ შევძელ წამლობის მიგნება,
ზეციდან გულს სითბო ედება,
გულისთვის მალამო იქნება.

ყოველთვის სულ ასე ვფიქრობდი,
რაც მინდა, იმისთვის ვირჯები,
რომ ვერ გავუძელი ცდუნებას,
ვიცი, მისათვის ვისჯები.

სასწაულს მე ღმერთში ვეძებდი,
ლოდინი არაფრად ჩავთვალე,
სიკეთის ბილიკებს ვითვლიდი
თითებზე, ვერაფრით დავთვალე.

ხვალიდან ვიცი, რომ ინათებს,
ისევ დიდ სიხარულს მოველი,
ჩემს ქვეყნის ერთობას ვიხილავ,
იხარებს ქართველი ყოველი.

ჩოშ քաշոბაքտ თաշոքան

არ ვფიქრობ, ყველაფერი დამთავრდა,
ღმერთი იხედება მაღლიდან,
სიცოცხლე ლექსებში გავლიე,
ახლა კვლავ გოცნებობ ახლიდან.

არჩეულ ცხოვრებას არ დავთმობ,
ნახევარზე მეტი გავიდა,
ისევ იმ სიცოცხლეს გავივლი,
რომც დავიბადო თავიდან.

შეუძლებელს შევძლებ უცილოდ,
ამაში ეჭვებს ნუ შეიტან,
მსაჯული ყოველი წამია,
ცუდ ჭორებს გარეთ ნუ გაიტან.

გადმოსჩქევს ცხოვრების მდინარე,
სიცოცხლეს სიყვარული ეამა,
დაცემას აღდგომა რომ მოსდევს,
ეს იცის ყოველმა ჭკვიანმა...

მანაშელი ან გვეძველება

სანამდე უმცროსს უფროსის,
მოკრძალება არ ექნება,
ძნელი გახდება სკოლებში,
აღზრდის მეთოდის მიგნება.

სანამდე უმცროსს უფროსის,
პატივისცემა არა აქვს,
სხვას ვერ ვასწავლით უპეთესს
და გაგზრდით ასე არაკაცე...

თუ შვილებს გაგზრდით უზრდელებს,
სხვა რაც არ უნდა იცოდნენ,
მაშინ ყველა ცდა ფუჭია,
რასაც ჩვენამდე იტყოდნენ.

ვფიქრობ, სჯობს სკოლის კედლებში,
ბავშვებს ვასწავლოთ ზრდილობა,
უმცროსმა უფროსს დაუთმოს,
მისცეს კაცობის პირობა.

თორემ იცოდეთ, ვერავინ
და ვერაფერი გვიშველის,
ფუჭი იქნება სხვა სწავლა,
დავრჩებით ჭკუა შიშველი...

ლურაბოძის

მტერი როდესაც გარს გვადგა,
ვიდექით ჯარად, გუნდად,
ჩვენ ოდითგანვე ქართველებს,
დედა გვყოლია კულტად.

ღვთისმშობლის წილხვედრ ქვეყანას,
უფალი არ მიატოვებს,
ამრაგლებს შთამომავლობას,
ქვეყნის იმედად დატოვებს.

და მაშინ, როცა მომავალს,
რწმენა სანთლებად ენთებათ,
წამებულ დედა ქეთევანს,
გულში იმედი ექნება.

საქართველოს დიდება,
ერს საამაყოდ ეყოფა,
რომ გავიხსენოთ ცნობილი,
მეფე თამარის ეპოქა.

დღეს გადამწყვეტი დრო გვიდგას,
რომ დავიმკვიდროთ ადგილი,
ირგვლივ მრავალი მტერი გვყავს,
მიტომ არ არის ადგილი...

ჩემო სამშობლო ქვეყანავ,
ეცადე ცამდე ახვიდე,
უნდა შეიკრა ერთ მუშტად,
და სამშვიდობოს გახვიდე...

ქვეყნის ხვალინდელ იმედებს,
ჩვენს შვილიშვილებს ვკოცნი,
რომ არ წაგვექცეს ქართველებს,
მომავლის დედაბოძი.

● ● ●

ამ ქვეყანაზე სიკეთე თესეთ,
არ შეყოფანდეთ წამით,
როცა მე უკვე აღარ ვიქნები,
მინდა გახსოვდეთ ამით.

● ● ●

წარსულს, გაფრენილ ცხოვრებას,
წლები თვითონაც დარდობენ,
„წუთიაო წუთისოფელი“,
ალბათ, ამიტომ ამბობენ.

ჩემს ძმას ავთანდილს, ცნობილ თამადასა და ორატორს!

სოფელი თქვე!

სიტყვა თქვი, რომ დაწვას ჯიგარი,
ძარღვებში სისხლი რომ გაეინოს,
გული გაახუროს ზარხოშმა,
ჯანმა სიმოვრალეს არ აგინოს.

გისმენდნენ სასტუმრო დარბაზში,
სადაც სიყვარული ტრიალებს,
დიდება ადღეგრძელე ქართველთა,
სახლი სტრუმრებისგან ხმიანებს.

შესვი განთიადის შემოსვლის,
კარზე მოგვდგომია ცისკარი,
ახალი სადღეგრძელო გაუშვი,
ხედავ, სტუმარი არ იჩქარის.

ცხოვრება არ არის იოლი,
გულში შთაგონება ინოება,
ვინაც ბედისწერამ გაწირა,
მისი მოგონებაც ითქმება.

იცი, სხვაგვარად არ ივარგებს,
გული ვედარ უძლებს მოლოდინს,
მაგრამ უფალმა რაც ინება,
უნდა გავიტანოთ ბოლომდის...

საბავშვო გასაჩითმბი

ლექსიგნი

Ճղեմիւլա ցղեսաբժշկութեան

Յաջարա տյառամ քուածան,
օ՞յցո մոնակա Շարօն,
Վածանցալած դա զեր Շյալու
ման Շյազեծ տագոն.

Ցյեօ Վամոչյրա, დայցა,
Ծորուո մորուո ժլոյրո,
Յորո ցաալո օմեցլա,
Ցցանցեծուատ թմոյրո.

Մյ ցացաջացրյ, დացոնյ
დա կուազ շոյրո դացմածյ...
Վոն ցասեցյ, րոմ մուցալ!
Մոյրուածեծ ցացմայ.

Օսյ Շյացրած մոնակա,
Օյցյ րոմ յօյցո հյմյեծո,
Ցածրանցեծուալմա մյերուուա,
Տաեցնո ցյեսաբժշկութեան.

თბილის ბაღის ჭურები

ომარის ბაღში მომრავლდა
კაჭკაჭის გუნდის ქმედება,
სულ მთლად შეჭამეს ნაყოფი,
ეზოს ფრინველი ედება.

ჭრელი, ლამაზი ჩხიკვები
უერძენს დაასხდნენ, გაცალეს,
აღარაფერი დატოვეს,
შემოგვრჩა მხოლოდ ჯირკვები.

...იფიქრა, მაგრამ ვერ შეძლო
თოფი ესროლა, მოექლა,
ნეტავი კიდევ თუ დირდა,
მიწა თავიდან მოეხნა.

ისეთი ინერვიულა,
დაკარგა მთლად ძალა,
ბოლოს რა ექნა სხვა მეტი,
სასმელსაც კი მიეძალა.

...ერთ დღეს დილიდან სუფრაზე,
დვინო სვა ის მათრობელა,
მთვრალმა ბოსტანში დაასო,
დიდცხვირა ხის საფრთხობელა.

თუას ათცებს

ეზოს ყვავილთა სიმრავლე
თეას აოცებს ძალიან,
კაქტუსებს ეკლის ტანი აქვთ,
ხეები თითქმის მკრთალია.

სინაზით ჰგვანან დედოფლებს
ყვავილთ კონათა ჯარია,
მზის სხივებს ვეღარ უძლებენ,
ზოგი სიცხესთან მხდალია.

თეა გარს უვლის ვარდებსაც,
ხედავს, ეკალი მათაც აქვთ,
ფრთხილობს მოწყვეტას, არ ჩქარობს,
ეპლით კაქტუსებს მართლა ჰგავთ.

მერე კი ისევ ზამბახებს
მიადგა დიდი ზეიმით,
იცის, რომ ისიამოვნებს
მათთან თამაშით, სეირით.

თითებსაც აღარ დაიხევს
მათი ფერებით დამტკბარი,
ზამბახის ბუჩქიც იხარებს
ბავშვის სურნელით დამთვრალი.

პეტერა და ხვლიკი

ყვავილის თავზე შემჯდარი,
პეტელა ნექტარს იღებდა,
ეპარებოდა მას ხვლიკი,
პეტელა ვერას იგებდა.

ლამობდა პეტლის დაჭერას,
რომ ვერ იჭერდა, კვირობდა,
ყველაფერ ღონეს ხმარობდა,
დაჭერას გულით ცდილობდა.

ვერაფრით ვერ მოახერხა,
სისწრაფით მას ვერ სჯობნიდა,
პეტელა სარჩოს იღებდა,
თავის შრომით და ოფლითა.

ამ დროს სად იყო, სად არა,
არ უფრენია უქმადა,
ხვლიკი ქორს ვერსად გაექცა
და იქცა იმის ლუკმადა.

ნინგაუბევი ვაჩლის კოკონი

ვარდის კოკორმა ამ დიღით
მზის სხივი პირველად იხილა,
ბევრი იცელქა სიოსთან,
ბევრი იპრანჭა, იღიმა.

მეორე დღეს კი უფრო დიდ
ქართან მოუნდა ანცობა,
უთხრა, გსურს, ვიცი, რომ მავნო,
არა გაქვს მეტი კაცობა.

გაბრაზდა ქარი, ამ წრიპამ,
ამ პაწაწინა კოკორმა,
როგორ ამიგდო მასხრადო
და ქარიშხალთან მოგორდა.

შესჩივლა, ძმაო, მიშველე,
გარეთ საცინლად მიგდებენ,
არ ეშინიათ ჩემი და
ხუმრობით ფეხქვეშ მიდებენ.

ქარიშხალმა ქარს უსმინა,
მერე უეცრად აენთო,
იმ წამს უნდოდა გასვლა და
ბოლმისგან ცეცხლი დაენთო...

ქარიშხალი რომ მოვარდა,
სუყველა შეძვრა სოროში,
მერე პატარა კოკორი,
გგდო იმ ბაღის ბოლოში.

კაჭკაჭი და მფრიღი

კაჭკაჭმა მტრედებს დასცინა,
შტერნი ხართო და უვიცნი,
სხვას ჰქუით როგორ აჯობოთ,
არ გაგიგიათ, არ იციო!?

...როგორ აცდუნოთ ჩიტები,
როგორ მოპაროთ ბარტყები,
ბუდეები ძირს ჩაყაროთ,
ტყუიხართ, მაგრამ არ ტყდებით.

სჯობს, რომ ნამუსი დაკარგოთ
და თავზე ხელი აიდოთ,
გაკვირვებულმა იკითხოთ,
თუ ვინმე გკითხავთ, რა იყო?

...ვიცი, რომ ცუდად იქცევით,
ეს გამიგია სხვებისგან,
მიუგო მტრედმა თეთრკუდამ,
კარგს არ ველოდი თქვენისგან.

ჩვენ არავისაც არ ვავნებთ,
ნეტავ ეს საქმე რად გვინდა,
სუსველას ვლოცავთ, ამგვარად
მთელი ცხოვრება გავიდა.

ხართ მატყუარა, საშიშნი,
ავარა, ენაბილწები,
თქვენნაირ ქურდბაცაცობას
არც ვიკადრებთ, ვერც შევწვდებით.

თავხედი ხარ და ამაყობ
სხვისი ბუდით და სახლითა...
კაჭკაჭმა თავი ჩაღუნა,
და მერე სადღაც გაფრინდა.

Շղփո և նետահիլո

յլուս პირաს մյ մցյլս, ոմ քաշնձռնելս,
զամոցցանա Շցոլյեծո գարյո,
տացցեծուս կյրաս ասწացլուա քա
տանաც ահցցանա ամ արյմարյս.

Շեշրաճ յլուս օդակալ-օրակալու
լուսո քացորքո, մյ մցյլս քայլա,
օգո շունչութա զայրանու գացգոմաս,
մացրամ մցյլու լուսո զյրեսաճ գայիշա.

Ամաս Շյմուեցցու գարյո մյուցյլու,
Շյեսվրո կրացո, Ծյյշո մացալու,
մուտցուս կյուս զարդնա յերակալու և հանճա,
մցլուս և կացանու յո ոյո մտացարո.

Եվրացաճ, յշնթրյշուու գացարդա Ծյուան,
մոնախա զյերգուծս լուս զարա մուսու,
գաեարյեծյլմա քյուս Շյեսախա,
Եվրացաճ յամծու ամծացո մցլուսո.

Ջյումամ մուցը: „Շցոլու, մցորյասու,
մյուրյա մարդու ար ցնախու Ծյյշո,
Շյեն ոմ մցլուս Շցոլյեծու, յլույսուան ըոմ նախ,
եցալ քա ՚Եց մցլյեծաճ ուսուլազ մույթու“.

ՃաՇՅՈ ՃԱՐՄՈՋՔ

Ցալոնծդա Շամշո տաշճացո՞յցեծոտ
Չյերժոնծից ցամլուլ շըրան Ծյօնանշո,
Շյշարժա պողոնա մաս ամ մեարյշո,
Տշշօնց ՞վոմոան դա օշճրոանշո.

Օշնոնծդա պշելա, այ դագրտոանծդա,
Այշյ ցանարժա դշդամ ծյշդյշո,
Շյշարժա մեարյ, Տաճաշ Վեռշրոնծդա,
Դածյրյլ եշշո դա ցրուլ շծյշո.

Տյրմյ նյ օթյցոտ! պշելաս շիյմրագ,
Շյյմնա ռչաեօ տշոտոնաշ այշյ,
Մոթոմ եարոնծդա, մոթոմ լաճոնծդա,
Մոթոմ ցալոնծդա դոլուդան ամդյնե.

Ելոնդա ծարթյյեծն, դլյյեծն օտշլուգա,
Ենաթրյյեծն մատո ալյյերնո,
Աելա տշոտոնաշ դանրժուգա Շշոլյյեծն,
Մուտշու դալուցյուլ, նաշնոն մեարյշո.

Տշշյո յե մեարյ օյտ ցարտոնծա
Ճա ցագագրյնա մեռլուց ևեշյեծն ստշու,
Մուտշու յե օյտ Վեռշրյյեծն արնո,
Շշոլյյեծն Կրյյենցոտ Տանաթրյլ դշդուտշու.

აშინანის კოგები

ამირანს ბაღში ეთესა
ქართული გოგრის ბუდნები,
ბარდმა მოისხა ნაყოფი,
პატარები და მსუქნები.

მაგრამ რას ვხედავთ, საზღვარში,
ტოტი გამძვრალა ლობეში,
გასულა ეზოს ბოსტანში,
ამას ამბობდნენ სოფელში.

მერე გოგრები დაუსხამს,
სწორედ რეზიკოს მხარეზე,
ამირანს მარტო ძირები,
დარჩა მის არემარეზე.

მერე მოსავლის გაყოფა
სჩანს გახდა დიდად სადაო,
ვერ დაადგინეს ვისია,
ნეტავ საიდან სადაო?

შერიგებისთვის საჭირო,
გამხდარა სხვისი ჩარევა,
ასე სცოდნიათ გოგრებსო,
კარგ მეზობლობის არევა.

ლაղნ ღობელი ჩამ ხღძა

ტყის წვრილ ბილიკებს მიჰყვება
მგელი მშიერი ძალიან,
საჭმელს დაექებს სიმწარით,
სხვა არაფრისთვის სცალია.

რას ხედავს, გზაზე შემოხვდა
მეორე მგელი, მშიერი,
თურმე იმასაც შიმშილით
სულ დაჰკარგვოდა იერი.

შორიდან ერთურთს შეხედეს,
ოვალებში ცეცხლი პქონიათ,
ერთი მეორეს დაახტა,
ხორცის ნაჭერი პგონია.

ისე გაფატრა, გაგლიჯა,
ვერ მიხვდებოდით, რა იყო,
სისხლი დალია, შეჭამა,
ტყეში ღრიალის ხმა იყო.

„მგელი მგელს შეჭამს მშიერი
და მისი ნატვრაც ახდება,
თუ კუჭს შიმშილი დაეწყო,
დაუნდობელი რამ ხდება“.

შენ უბრძო ყოჩა

„ყურშა“ დილიდან უაზროდ,
ყეფდა, შფოთავდა ძალიან,
პატრონი სულ კითხულობდა,
ნეტავ, ეს რისი ბრალია?

ვერ დაადგინა, ვერ მიხვდა,
ამდენი შფოთვის მიზეზის,
ადრეც უნახავს ყეფისგან,
რომ ჩადიოდა ასეთებს.

ბოლოს დაფიქრდა, რომ სიცხე
ააღუდებდა ჩაიდანს,
მიხვდა ძაღლი რომ ცოდოა,
ამ სიცხეს როგორ აიტანს?

წყალს მიაშურა, მდინარეს,
მან ძაღლთან ერთად გრილოში,
დაბანა, გაასუფთავა,
მერე გაუშვა მინდორში.

ძაღლი გაგრილდა, დაწყნარდა,
პატრონი ძლიერ უყვარდა,
ყველა ხედავდა, რომ მერე
ყურშა დარბოდა მშვიდადა.

հղթուե կան

Ռյթոմ օ՛Շրոմա մալուան,
Եցլո դասէցո յանցեծ,
Տոմոնքմա Ծարո դառևսեա,
Թըյրև շնչելուծու տշալցեծ.

Ծամուտ Տաճ ոյտ, Տաճ արա
Ցամոինքու մահցու ոչչախո,
Տշուլ մտլաճ Մշկամցւ Տոմոնքո,
Բյումաճ ամեռածնեն մռաւեուն.

Ռուցա մոշուճա լա նախա
Ռյթոմ, յանաւ Ռաշ Մյեմտեզա,
Մալուան ցածրանցելուլու
Աճար ուրուճա, Ռա յինա.

Թյուր ցաշրւելուճա ամեռացո,
Մահցու եաջանցու լացեծու,
Ցայլա ոնքյերւ ուինքու,
Ռյթու յանցեծու ամեյեծու.

Ես Ռոմ մահցեմա Մյությացես,
Տշուլ ցաւարնեն ամ մերուճան,
Տելու Տեցա մեարյա ցեռաշունեն,
Վազուճնեն մշելու Տաելուճան.

ლუკა და ვაშლი

ვაშლის მოწყვეტას ცდილობდა
ლუკა, ასული ხეზე,
თითქოს მოდიო, ეძახდა,
ვაშლი, დამწვარი მზეზე.

ლუკა ცდილობდა, იწევდა,
ხელით უნდოდა მიწვდომა,
მაგრამ თვითონაც ხედავდა,
რომ ძნელი იყო მიდგომა.

რადგან ის ტოტი, რაზედაც,
წითელი ვაშლი იწვოდა,
შორს გასულიყო ტანიდან,
ამას სუსველა იტყოდა.

და მაშინ, როცა მოწყვეტას,
ლამობდა ხელის შეხებით,
ძირს გადმოვარდა, შემთხევით
არ დაიმტვრია ფეხები.

მერე დაფიქრდა და მიხვდა,
სურვილმა როგორ აცდუნა,
ის ვაშლი ზემოდან ისევ,
იცქირებოდა მაცდურად...

ԿՃՎԱՔԻՄ

Իյմո լամա՞նօ դա ԾՇՐՈՅԱ,
Իյմո პա՞րա յայսի՞ո,
մինքո՞ր՞մո տշալումոմկ՞րյելո,/
յի՞լո՞մօձամ լամուս դասերի՞ո.

თաշը մասնց մժցուցագ, კարցագ გրմեռօծ
դա ևոլամա՞նյէ ովերյեծ,
արայրագ ազդյեծ ցալցաս դա
մզյրուս մժցենոյր ևոմզյրյեծ.

Եսպարյուլս յմդյրս, ևուուցելյէ,
ևուս յրոլցաս դա ծորուալս,
յյյարյեծյուլո ասյու,
տշալուս, դոյմդյ արցուս ձյոլուս.

ևու մաս տաշը առ անյեծյեծ,
յալցյրսյեծ դոլուգան,
ոմուս ցարմյմո ԾՐՈՒԱԼՅԵծ,
առ յոյժրոծս վասցալաս մինքցրուցան...

აკთანგორს შეკვაჩიბია

ავთანდილს ვაშლის ნაყოფი
ძალიან შეევარებია,
მიირთმევს დილა-სადამოს,
თანაც უურს უგდებს ბებიას.

ბებიამ უთხრა, მაგ ვაშლში,
რკინა რომ შედის, თუ იცი?
უნდა ისწავლო, გაიგო,
მინდა, არ იყო უვიცი...

უნდა ეძალო ცხოვრებას,
იკითხო ბევრი წიგნები,
მერე გაიგებ ყველაფერს
და კარგი ბიჭი იქნები.

თვითონ აუხსნა სუსველას,
ხელს არავინ არ გიშლიდეს,
რომ გაიზარდო ვაჟპაცი
და თან გონებაც გიჭრიდეს.

ՃՇՀՂՋԾՈ ՔԱԱՋԻՄԵՄ

Ազագմա մէջրեցի ճառուրտեռ,
Ճամույսուն պրանջալուտ,
Խօսքարթ շվեցած ոմ սա՞յլեցին,
Ռոշորոշ որքուրո եանչալո.

Աֆրենուն մէջրեցու շանճունան,
Կըշելամ գասվրո, գաշարդա,
Թեռլուն յրտս մոեցա խօսքարթո
Ճառուն, ծանկեցնո իազարդա.

Կոթաենս յցառ միու շալիյ
Ճա Ռուզ ուցալո աեունա,
Խոթո յաելո ճա պացո,
Ճորոթյեցնո ամեունա.

Շոտերա, շոյալմա ճասաջա,
Մյրյ ամեացո աեարա...
Ռոմ եուն իամուզարդնունա,
Ազացու ձաթարա ծաեալո.

ბაბუას ცხენი

ბაბუას თეთრი ცხენი ჰყავს,
მასთან არ მტოვებს მარტოკა,
გუშინ მინდორში დააბა,
ასე, ბაწარში დატოვა.

მერე ახლოსაც მივედი,
ვხვდები, რომ მიცნო მოქცევით,
შემომჭიხვინა და მერე
ორ ფეხზე შედგა ფლოქვებით.

მე შემეშინდა, შორს გაველ,
იქედან ვიწყე თვალთვალი,
ცხენზე შეჯდომა მინდოდა,
თან მქონდა მისთვის საგზალი.

ვიცი, რომ სიმინდს მიირთმევს,
მეც წამოვიდე ჯიბითა,
მაგრამ, რომ ვეღარ შევჯექი,
იქვე დავყარე ჯიბრითა!...

ლელეკობ გთხოვა

დედიკომ მთხოვა, რომ წყალი,
წყაროდან ამომეტანა,
მომიალერსა, შემაქო, –
შენ შემოგევლოს ქვეყანა.

შექება მესიამოვნა,
მერე სარდაფში ჩავედი,
ყველა ჭურჭელი ავიდე
და წყაროსაპერ წავედი.

წყაროსთან მალევე გავჩნდი,
გედრო პირთამდე აგავსე,
იქვე დოქები მივუდგი,
ისინიც მალე გავავსე.

მერე დავფიქრდი, შევწუხედი,
ერთად ხელში რომ ავიდო,
როგორ ავზიდო სუყველა
და ასე სახლში წავიდო?...

Ճահոն բա Ըղյա

Ճարտպալո օպանեն ռռոզք,
Ճակարոնանաս ումա՛նոտ,
Ճարո ճոջ ենցատս ճա Տագրուեյս,
Ճերաս ենդազդա ամա՛նո.

Ճյրյ, Ռոճյեսաց մաս լոյկա
Ճամռյյոճա, Ճաշա՛րճա,
Ու մոյլո մալոտ Ճա՛րծոճա,
Շըյի Ճացըճ՛նո հաշա՛րճա.

Նյոլ ճանենա Տամռեսո,
Ռաց յըցա Ծանիյ լոամա՞նաճ,
Նեցա առ օլոճա, Ռա յինա,
Ճյրյ լոյկա՞յ Ճածրա՞ճճա.

Շոտերա, յև Շյենո ծրալոյա,
Ճմյրոտո Ցյմռճան ենդազեռ,
Ճելոճ մոտեառո, Ճեյտո,
Ռոջոր Ճյիշյենո ճյժասո?

კარგის კოკინი

ვარდის კოკორმა უჩუმრად,
ზამბახს რაღაცა უამბო,
გარშემო იდგა ბუღი და
ცხელი დღეები უავდრო.

ყველა მიხვდა, რომ კოკორი,
ზამბახს თავს დასტრიალებდა,
ცელქი სიო კი მოხდენით,
ხეებში დასრიალებდა.

ნეტავ რას ამბობს ვარდის ხე?
დაინტერესდა შროშანი,
ამ დროს ბუჩქებზე შემოჯდა,
შაშვი, სიტურფის მგოსანი.

ვარდი ზამბახებს უხმობდა...
ამბავი უნდა გაუწყოთ,
მე რომ ვერ ვუძლებ ამ სიცხეს,
ოქვენ როგორ უნდა გაუძლოთ?

ծղիտոն տամաժո

զանո ծյրտև լուսամաշյօձա,
լուսաց շնչա գարուռօձա,
ձաբարա րամյ աեարյօձա,
աւյտու արու ծացմշառօձա.

մյրյ զանոյուս մովյոնճա,
քայսըրյալյօձլադ տամաժո,
օջօյժրա, տացս քաանյօձյօձա
ճա առ մուեցյօձա գանցաժո.

լուս յիվյոնա, գածրանճա,
ալար օւրուճա, րա յինա,
զանոյում շուերա տամաժուտ,
ռոմ շաբա տացո քայնցրա.

մյրյ յո լուս մյօձրյնճա,
շուերա, ըսկա եար մամոյո
ճա գածրանյօձուս մոնյենո,
յալյամ գաոցո, րաց ոյո.

ნაცარა ბოსტანს შთაგვა

ნაცარა ბოსტანს მიადგა,
სტაფილო უყვარს ძალიან,
თან ეშინია პატრონის,
კურდღელი ისეც მხდალია.

საქურდლად ისე წავიდა,
გულში შიშით და ცახცახით,
ფრთხილობს, არავინ გამოჩნდეს,
გაასწროს იმის დაძახილს.

მაგრამ სანამდე არ შეჭამს
სტაფილოს, როგორ წავიდეს,
ბოსტნეულს თუ არ წაიდებს,
ბადიდან როგორ გავიდეს.

სახლში შვილებსაც მიუტანს,
ძალიან გაუხარდებათ,
მერე სოროში გამაძლრებს,
მშვიდადაც დაუდამდებათ.

პაცარა გაშალო

ერთმა პატარა მამალმა,
მამლაყინწობა დაიწყო,
დილით ყივილი ისწავლა,
დრო საათივით აიწყო.

მერე იფიქრა, დედლებში
გავერევი და ვიკაცებ...
მეზობლებსაც კი ვაჩვენებ,
ჩემს მამლობას და სიმკაცრეს.

როცა მეზობლად გადვიდა,
ბიბილო მაღლა ასწია,
თურმე ამ მეზობლის მამალს,
დიდი დეზები აცვია.

გამოეკიდა პატარას,
ნისკარტით გაბრდლვნა, გაპუტა,
და მერე ჩვენი მამალი,
თავშერცხვენილი დაბრუნდა...

ՃաՇտահա կղիմա

პաԺաՌԱ պշերՌամ ամ քոլուտ,
տազմո ցըցմեծո քաա՞յսո,
յեցե՞նեծուցա პաԺՐՈՆԵ քա,
ռոմ ցերացյերո ցաա՞յսո.

մյու օցովյու, յի՞յմրագ,
ցակարյուլոյո ևաելուդան,
Ծյումո տացուսո ցեռցրյեծա,
այ՞յո ուցա աելուդան.

աեց մոովյու, ևալամու,
ևացաեմմու ռուցա ՞ացուդնյեն,
յշերՌա ռոմ ալար աեսոցդատ,
քասամոնյեծլուգ ՞ացուդնյեն.

մամոն ուելուտա և՞ոռըց քռու,
ևաելուդան ցամու პաՌԱ,
Ծյումո ՞ացուդա, ծյիշնարմու,
քա ամուտ ցուլուտ ուեարա.

...Շըցյ քոլուդան ցայ՞յսո
ՇոմՇուլուս ցրմեռեծա մլոյրո,
մոեցդա, յաթրու ևործուլուտ,
ռոմ քարիյեծուցա մմոյրո.

ძებნა დაუწყო ფრინველებს,
ბუჩქებში ყნოსვით დარბოდა,
ვერ პოულობდა სარჩოს და
ამას ძალიან დარდობდა.

საღამოს, როცა ვერ ნახა,
პურის ნაჭერიც პატარა,
ისევ სახლისკენ გაიქცა,
შიმშილმა იქეთ ატარა.

მაშინ კი მიხვდა, რომ თურმე,
ბინა სამოთხე ყოფილა,
ტყეში ვერ გაძლებს მუდმივად,
ძაღლი სახლისთვის შობილა...

ხაჩქა თჭვა

ხარმა თქვა, პატრონს ვემდური,
არაფრად მაგდებს მე ბედშავს,
მირტყამს და უღელშიც მაბამს,
დილიდან ვზიდავ ხმელ შეშას.

ტყიდან გამომაქვს, ხევიდან,
უგზობისგან დაღლილი,
შეშის სახლამდე მიტანას,
უნდა საკმაო მანძილი.

ძლიერ ვიღლები, მშივდება,
ტვირთში მაინც ვარ შებმული,
პატრონს არაფრად ვუნდივარ,
არ ვახსოვარ მე ბედკრული.

ერთხელ იქნება, გადავწყვეტ
და ტვირთს არ ავწევ არაფრით,
კიდევაც რომ დამემუქროს,
პატრონი ჯოხით გალახვით.

ՃՅՆԱ ՔԱ ԹԹՈՅՆԵԱ

ԺԹօԱ ԹԹՋՈՒՆՈՒԹ ԹԱԹՄՈՒՑԵՍ,
ՍԵՎԱ ԱՐԱԳՐՈԽԵՏՎՈՒՄ ԵՎԱԾՈԱ,
ՃՐԴՈ ԹԹՋՈՒՆԱ ՌՄՎՈԼՈԱ,
ԹՈԽՈՒՄ ԵՐԹՈՒՑԵ ԺԱԼՈԱՆ.

ԿԱՆ ՃՈԾ ՀԼՈՂՈՒՆՑԻ ԲԱԲՎԵՆԵՍ,
ՏԱԾԱՆԵ ԱՊԱՐԵՑԵՍ ՃՐԵՐԸՆԵՑԻ,
ԱՐ ՇԵԽԾՈՎԸՆԵՄ ԶԱՐԱՐԱՏԵ,
ՇԵԽԾԵՐԵՑՈԱ ԵԵԼԵՑԻ.

ԹԵՐԵ, ՐՈՎԵՍԱՎ ՎԱՉՈՒԾԱ,
ՇՎՈԼՈ ՏԱԾԱՆՑԻ ՃԱԾՈՎԱ,
ՎԱՄԼԵՑԵՍ ՃԱՇՎՄՈԾԵՍ ՀԼՈՂՈՒՆԹԱՆ,
ՏԱՎՏԱՆ ՃԱՇՎՋԵԾԵ ՏԱԲՄՈՎԱՐԵ.

ՃՈԼՈՒԹ ԹԹՋՈՒՆԱՏ ԲԱԱՅՄԵՎԵՏԵ,
ԱԻՎԵՎԵՏ ՏԱՎՈԽԵՏԱՆ ՎՈԼՈԽԱՎԱՎ,
ՐՈԹ ՃԱՌՎՐԸՆԵՑԵ, ՌԵՎԱՑԼՈՒՄ
ՏԱՋՄՈՒՐԵ ՇՎՈԼՈՒՄ ԹՐՎԼԱՏԱՎ.

თაგუნა

ღმერთმა უბოძა ასეთი,
გარეთ ცხოვრება არგუნა,
თხილებში სორო მოეწყო,
მინდვრის პატარა თაგუნას.

ცხოვრობდა მშვიდად, თავისთვის,
საჭმელსაც ბევრს პოულობდა,
თვითონ კვებავდა შვილებს და
არაფერს არ თხოულობდა.

მაგრამ ზამთარმა როდესაც,
ყინვებს უმატა ძალიან,
ძლიერ შეწუხდა თაგუნა,
რა ჰქნას, რა მისი ბრალია.

იქვე მონახა სახლი და
შიგნით შეძრომა გაბედა,
საჭმელიც ნახა, სასმელიც,
სითბოც სახლშია მის ბედად.

მთელი დღე კოტრიალებდა,
დრო გაატარა უქმადა,
თურმე იქ კატა ცხოვრობდა,
გადიქცა იმის ლუქმადა...

ხოლან ჩაძოვაჩე

ხიდან პატარა ბარტყი
ჩამოვარდნილა ძირს,
ტირის და მოთქვამს საბრალო,
გრძნობს დაუძლეველ შიშს.

...წუხელი სიზმარი ნახა,
კითომ მელია ჭამდა,
ახსენდებობა ეს და
საწყალი სულ მოთქვამდა.

ამ დროს სად იყო, სად არა,
გამოჩნდა დედამისი,
თურმე მინდვრიდან მოჰკონდა,
საკვები პატარისათვის.

გულში ჩაიკრა, ეფერა,
საჭმლის მოტანა აუწყა
და ამის შემდეგ პატარას,
ტირილის გრძნობაც დაუცხოა.

ԴԵՏԺԻՌԻ ՃԹՅԱԲԻ

Թոշարյ ևօսելյէս յժյօծօ,
Տամյարու շնչյու տշալուցալու,
Շնջա գաոցու ըա մռեծօ,
Ամ ևամյարումո ախալո.

Ցշլուտ շնջուցօ գայցու,
Ռալաց ախալո ցշլուցյօնա,
Մոխջու, Տամյարու աշրմյյլյօնս,
Ժշյլո ցեռշրյյօնու դոնյյօնա.

Մյրյ զարսկշլացյօնս յախլա,
Զարսկշլացու ցշնջու դատշալա,
Նախա, Ռոմ արսաց առ ևիանջա,
Երտու զարսկշլացու „ցերատշալա“.

Ոյօտեա, ույ Տագ գամյյրալու,
Ռաթոմ արացոն ամեռնեռ,
Շտերյէս, Տայմուտշուն վացուցա,
Շցեռ ձլանցյօնա առեռնեռ.

თინიკო ხაფავს

თინიკო ხატავს ყვავილებს,
უნდა დახატოს ჭრელები,
სურს მიახატოს ფოთლები,
მისი პატარა ხელებით.

ხედავს, ვერ ხატავს და მაინც,
ეალერსება თვალებით,
ვარდები ხატა მცინარი,
გმოუვიდა მწყრალები.

ნახატი რომ არ გამოდის,
ამიტომ უნდა სწავლება,
უნდა გაიგოს, რით ხდება,
ფანქრის ნახატზე გავლება.

დედამ აუხსნა, ასწავლა,
ფუნჯებს თუ როგორ ადებდა,
თინიკო დედის სწავლებას,
დიდად არაფრად აგდებდა.

...ლამაზად რომ ვერ დახატა,
იმის თავს სწორედ ახია,
რადგან დედაზე ნაწყენმა,
მთელი სურათი დახია...

კაცის ნაგიჩობა

დღეს სანადიროდ წავიდა,
კატა მსუნაგი, ცბიერი,
ხორცი უნდოდა ჩიტების,
იყო მთელი დღის მშიერი.

იმგვარად გატრუნულიყო,
გეგონებოდათ მძინარი,
ხედავდნენ კატას განაბულს,
ტყეში ჩიტები მფრინავი.

ახლოსაც არ მიდიოდნენ,
იცნობდნენ იმის ონებს,
იცოდნენ, კატა ეძებდა
ავადმყოფებს და „გოიმებს“.

მთელი დღე ასეთ ყოფაში,
იწვა ანწლების ძირებთან...
არწივი უცებ დააცხრა,
წაიღო მთებში შვილებთან.

ბურთო ბზრისა

ბურთო ბზრიალა, ტრიალა,
ეზოში დანავარდობდა,
ათამაშებდა ბავშვებს და
თვითონაც ძლიერ ლალობდა.

ვანიკოს, მათეს, ზოიას,
მეტი არა რა უნდოდათ,
დილიდან ბურთს თამაშობდნენ,
სხვები მათ მინდორს უთმობდნენ.

როცა თამაშით იჯერეს
გული დაღლილი ძალიან,
თქვეს, რომ ასეთი გადაღლა,
ბზრიალა ბურთის ბრალია.

ვანიკომ ისე დაარტყა,
ლამის ფეხები დაუნგრა,
ბურთი ბზრიალით გავარდა,
მერე შუაზე გაიხა.

ՃԵԿՂԻՌ ՀԱ ՃՂՐՈՏ

ԹՎՅԵՐՄԱ ՃԱՐԾՅԵՅՈ ԾԱԽԵՑԱ,
ԾՅՈՍ ՅՈՐԱՍ ՄԱԼԱԼ ՄԻՆՖՈՐՑՈ,
ԾՅՈՋԵ ՃԱՑՄ ՄԻՇԱՑԵ,
ՄԻՇՅԱԼ ԾՈ ՃՐՈԼՈՑՈ.

ՌԱԹԱ ՇՅՈԼԵՅՈ ՄՅՈՍ ԼԵԿՅԵՅԸ,
ՇԵՅՐԱԳ ՌՈԹ ՃՐ ԾԱԵՎՅԱԹ,
ԽԵԼՈ ՃԱԼԱԿԵՅԸ ԾՈ ՔԱՑՅԵՅԸ,
ԾՅՈՋՈ ԵՎԱԼՈՍՅԱՆ ԾԱԵՎՅՈՎԱԹ...

ՃԱՑՐԱԺ ԼԱՋ ՈՒԹ, ԼԱՋ ՃՐԱ,
ՃԵԼԱ ՃԱՄՈԲԻՆԴԱ ԾՅՈԵՐՈ,
ԼԱԺՄԵԼԸ ԵԺԵՅԸ, ՄԵԼԵՈ ԾՈՅԸ
ՈՒԹ ՇՅՈՋԵՅՈ, ՄՇՈԵՐՈ.

ԼԵՆՈՒԹ ՄՈԱՑԲՈ ՃԱՑԱՐԵՅԸ,
ՄԵՄՈԺՎՐԱ ՃՎԵՐԾՈՒԹ ՄԾԵԼՈՎԾԱՆ,
ԾԵԾԱ ԹՎՅԵՐՈ ԿՈ ՄՈՐՈՎԾԱՆ,
ՇՅՈԼԵՅԸ ԽԱԵՎԱՍ ԵԼՈՎԾԱ...

Ճակակո բա յղ

Վյլօև դասալլյացած, Ծծուն ձորաս,
Ճշ Վյալս և վամիս, դուք չաշնուանո,
ուղար գցուանո նամտարու,
շմթեռ դռյա, ազգրուանո.

Ամ քրուն և աճ ոյտ, և աճ արա,
ծապապմա յշ ըոմ մշենունա,
մուսո այ մուսվլա յվյոնա
ու տուտյուն լուսած յնունա.

Ստերա, մաենջչո, րաս զեցեա՞ր?
Ճաշնանս դաատրեց պայլցանո,
Վյլօև դասալլյացած մուսշլեար,
դացու րաճ գոնճա հզյենտանո.

Մեցրած վորո գամոհնճա,
յշ մշմշրա ճաշնուն շեցնու,
ման յո ծապապո դացլոյչա,
Վաոլու տացուն ծյալյունո.

სიძლკაცხურმ თცის

„იყო და არა, იყო რა,
უკეთესს ვერ ინატრებდი,
დევის გადმოყრილ ძროხის ძვლებს,
ნაგვამდე ძლივს მივათრევდი“.

...ერთ-ერთი სოფლის ბოლოში,
კლდის თავზე კოშკი მოჩანდა,
დედა დევის ხმა ისმოდა,
ის წყევლა-კრულვით მოსოქვამდა.

სოფელს ღრიალი ესმოდა,
და ამას ძლიერ კვირობდნენ,
ნეტავ, რა იყო ასეთი,
ცუდი მოხდაო, ფიქრობდნენ.

ფიქრი სიმართლე გამოდგა,
ყველამ გაიგო, რაც მოხდა,
დევის პატარა ბიჭუნა,
თურმე სახლიდან გადმოხტა.

თურმე წინა დღით პატარას,
ჩაუცვამს მამის პერანგი,
ყველა იცნობდა მამა დევს,
იყო ფიცხი და ვერაგი.

არ დაინდობდა არავის,
თუ ვინმეს ცუდად უმზერდა,
კოშკში კეტავდა ბოქლომით,
გარეთ კი აღარ უშვებდა...

როცა გაიგო, რომ მის შვილს,
საქმე უქნია ქურდული,
დიდად გაბრაზდა, უყვირა,
კოშკში ჩაკეტა ურდულით.

არც აჭმევდა, არც ასმევდა,
დატანჯა თავის მოქცევით,
თვითონ სოფლიდან მოჰქონდა
ძროხის ძვლები და ხორცები.

მამა რომ ჭამდა დილიდან,
ბავშვი კვდებოდა მშიერი,
ისე გამხდარა, დამჭკნარა,
გეგონებოდათ ხნიერი.

მერე კი ვეღარ გაუძლო,
ნერვებს უშლიდა ახლიდან,
თურმე ფანჯარა გააღო
და გადმომხტარა სახლიდან.

სწორედ ამ ამბის მნახველი,
დედა ტიროდა ცრემლებით,
მამას სწყევლიდა დილიდან,
შეშლილი მისი ქმედებით.

„...და არა მხოლოდ ზღაპარში,
საქმე ჩხუბით არ გვარდება,
ზედმეტი სიმკაცრის შემდეგ,
ძალიან ცუდად მთავრდება.“

Ճաղացիոս ԵսԵռը

յրտմա մ՛թրոմյելմա տագյունամ,
სեցա զերացյերո ցաա՞յցո,
տեօլո նա՛ժոշնո, նածոշնո,
ի՞յմաց կորո՛մո իաա՞յցո.

Ոյօյրոծդա, ակյո Շյենաեյլս,
զերասֆրոս սեցա զեր նաեացդա
დա րուցա դասկորդյօծոդա,
օյ դաեցդյօծոդա աելածա.

Ծա օո, յև լոլյօց մոցուցա,
Կամտարմա տացո ահցյենա,
տոցլո մոցուցա, կորո՛մո
տացցմաց օւյորցա դարիյենա.

Շյցուցա, Շյմցրա, յմյօծա,
տեօլյօծո ագրյ նաեյլո,
ոյօյրոծդա կյլ յյուցուցա,
Տանամ մույլա Կացեյլո.

Մացրամ րոմ նաեա, դալոնեցա,
յմուցոյեծոտ դացլուլո,
յուցաց Շյմմցրալա դա տեօլուս
մոյաբարօա նա՞յօլո...

თბეო ღა ლოჩი

იხვი წუმპეში დაცურავს,
თავის სამეფო პგონია,
ჯერ აქეთ, ამ სამოთხეში
შვილები არა პყოლია.

გზების მიგნება აქედან,
სახლამდე იყო ადვილი,
ძალიან ისიამოვნა,
ძლიერ მოსწონდა ადგილი.

ამ დროს სად იყო, სად არა,
ღორი გამოჩნდა ლრუტუნა,
გამარჯობაც კი არ უთქვამს,
წუმპეში ისე იხტუნა.

დასვარა, აატალახა,
თმაზე ტალახი ეკიდა...
იხვი შეწუხდა, გაბრაზდა,
სახლამდე გამოეკიდა.

ჭრელი პეპელა

ჭრელი პეპელა პატარა,
სიყვარულს ახლა იგებდა,
თვალდახუჭული იჯდა და
სიამოვნებას იღებდა.

ნექტარს იწოვდა, სიტკბოსგან
ადარ იცოდა, რა ექნა,
ყველა ამჩნევდა მის გრძნობებს,
ეს თვითონაც რომ არ ეთქვა.

კარგა ხნის შემდეგ აფრინდა,
მიფარფატებდა თავისთვის,
შეუსრულებელ ოცნებებს
ისევ ელოდა ხვალისთვის.

ძლიერ უყვარდა სხივები
მანათობელა თბილი მზის,
ამ ქვეყანაზე მას ჰქონდა
სიცოცხლე მხოლოდ სამი დღის...

შაშვის ღა კაჭკაჭი

შაშვის მშვენებამ მოხიბლა
და მისმა ტკბილმა გალობამ,
კაჭკაჭი შეყვარებული,
მადლობდა უფლის წყალობას.

„მადლობას გწირავ, უფალო,
რომ შემახვედრე ასეთსო,
ბუდეებს აღარ დავუნგრევ,
არ შეგაწუხებ შაშვებსო“.

შაშვი ამჩნევდა კაჭკაჭის
სიკეთით შემობრუნებას,
გახარებული ფრინავდა,
თავს ევლებოდა ბუნებას.

მერე ქორწილიც გამართეს,
ასე იციან ჩვენში,
მათ ერთად ყოფნას, სიყვარულს,
სულ შენატროდნენ ტყეში.

Եռտղը կազմու

մօնճարագ ՞օտելո յայսահո,
ամռևուլոյո ჩշմագ,
ամքեն ծալաեմո մարթոյա,
տաշ տշլուգա մօնճարու և թշմրագ.

յշելաս յաջորդա և ածրալու,
տոտքու ցանցեծո տյեցես,
րոշոր յմլեծու ծյանացո,
և արյացելու ոյեցեծ.

ցարշյամո ծալաե-ծյալաես,
յեցու, րոշորց չարու,
մագրամ ու արցու յնաեացես,
Շյնոնյեծյալու, մեժալու.

...ցարու օմյացեծ ամլեցաց,
յակլացու մոմնուլու, ՞պյուրցուլու,
ու ահցենյեծու և յյացելաս,
և օւշուկելու օմ ու օւ և յյուրցուլու.

საქათმეს შთავნო

მელამ საქათმეს მიაგნო,
შიგნით შეძრომა გაბედა,
მამალმა მორთო ყვირილი,
ლამის საქათმე აფეთქდა.

პატრონმა ეს რომ გაიგო,
თავის თოფს ხელი დაავლო,
მელიამ დრო რომ იხელთა,
ქათმებს სულ მუსრი გაავლო.

ბოლოს მიუსწრო პატრონმა,
მელა ზურგს ენით იფხანდა,
ერთ დედალს ეხვეწებოდა,
უღრან ტყისაკენ მიჰყავდა.

ამ დროს გავარდა ორლულა
თოფიდან ტყვია ტიალი,
მელიას კუდი მოწყვიტა
და მიაჟენა ზიანი.

ბედად მიასწრო სორომდე,
კუდიდან სისხლი სდიოდა,
მერე კარგა ხანს სირცხვილით,
გარეთ ვერ გამოდიოდა...

ԿՅԱՎԻ ԿՅԱՆՔԱՐԱ

Եցիյ ճարհինուու քաշլեծ յմեծու
Ռազո պանիսալա ենոյրո,
Ծռեյ առ ჰյոնդա, ჭկուոտ յո
Ոյո պայլա՞յ ժլոյրո.

Ուրուա աելա քրո ոյո,
Տանամդյ յոնցա աւլուու,
Թյրյ օմ ճարհինուու քաշլեծ,
յոնցա մո՞յա՞յ ճայրուու.

Ճգրուցեծու ճա մոჰյոնդա,
ჭկուաս շեմոծու ըռնոյրս,
Օվա ամծարացու, ջալացու,
Տուշարիս շրջամդա լոնոյրս.

Թյրյ յո Տագլաւու մալացու,
Ռաւու մորհիյթուու Տակմյլագ,
Ուրուա ճասկորդյեծուու,
Քամտարմու տազու Տարհինագ...

Եռեռդիմության պատճեն

ՃՐԿԵՈ ՎՈՎՈԼՋԵԸ ՍԵՄՈՅԸ,
ԾՈԾ ԾԱԼԱԿԵՑՄՈ ԳԱՅԱՆՑՎՈՂԵ,
ՅԵՐ ԽԱԵԱ, ՅԵՐՍԱԾ ԵԵՋԱՎԸ,
ԵՐՈՏԵ, ԱԱՐԱՐԱԾ ԾՈ ԾԱԽԱՑՎՈՂԵ.

ՈԹ ՎԵԼՋ ԱԱՐԱՐԱ ՎՈՎՈԼՃԵԸ,
ՄԱՐՑՄ ՍՐՋՆԱ ՌՈԹ ՍԵՎԱՐԸ,
ԾԱԼԱԿԵՑՄՈ ԾԵՎՐՈ ԵԺԵՑԸ,
ՖՈԵԸ ԽԱԵԱ ՍԵՎԱԾ.

ՔԱԺԱ ԾՈ ՕՍՈԱՄՈՅՆԱ,
ՔՈԵԸ ԾԱՄՑՎՇՐՆԵ ԱՑԵՑԸ,
ՄԵՐԵ ԿՈ ԾԱ-ԺՄԵԸ ՍԵՄՈՅԸ,
ԱԱՐԱՐԱ ԽՈՍԿԱՐՑԵ ԱԾԵՑԸ.

ՄԱՏԱԾ ԱՔԱԺԱ, ՅՈՒԾ ԽԱԵԱ,
ԾՈ ԱԵՅ ԹԱՎՈ ԳԱԱՎԵՐ,
ՕՄԱՏՈ ԾՈԾՈ ԼՎՐՎՈԼՈ
ՃԵՄՈԼՈ ՍԱԺՄՈՒ ԾԱԱՎԵՐ...

ლებას კაცები

ლუბას კატების სიყვარულს
ვერვინ უპოვა საზღვარი,
თორმეტი კატა ებადა,
მოვლილი, საპნით ნაბანი.

ისე უყვარდა კატები,
სახელებსაც კი არქმევდა,
დილიდან მათვის საკვებად,
პურს და ყველს ბლომად აბნევდა.

რძესაც უდგამდა, ჩემს კატებს
ბეწვი არ აუშალოთო,
გვეუბნებოდა პატარებს,
არა რა დაუშავოთო.

...აიკლეს მთელი უბანი,
გახდნენ უშიშნი აცები,
მორიდება არ იცოდნენ,
სულ გადარიეს კაცები.

ცხირწინ აცლიდნენ მეზობლებს
სუფრაზე გაშლილ საჭმელებს,
არად აგდებდენ იქ მყოფებს,
არც მოსულებს, არც მნახველებს.

...დილიდან შაშვის გალობა,
ეფინებოდა მთელ ეზოს,
გალობას ჩუმად უსმენდნენ,
მოსწონდათ ვახოს და რეზოს.

მერე კი შაშვი აფრინდა
და ბაგზებს გული დასწყვიტა,
შეშინებული წავიდა,
გალობა უცბად შეწყვიტა.

ვახოს და რეზოს ეგონათ,
ხმა ეხმა ალბათ ვინმესი,
თურმე ხიდან მისი აფრენის
კატა ყოფილა მიზეზი.

ლუბას დედალი კატუნა,
თურმე მიპარვას ცდილობდა,
შაშვი ხედავდა კატას და
ამას ძალიან კვირობდა.

ფიქრობდა, რატომ და რისთვის,
მმტრობს და ჩემს შეჭმას ცდილობსო,
ნეტავ, რას გადამეკიდა
და ასე რატომ გიჟობსო.

ვახომ შეხედა კატუნას,
თუ როგორ განაბულიყო,
ძლიერ გაბრაზდა, უნდოდა
კატასთან მიპარულიყო.

ჯოხი ჩაერტყა თავში და
ეჩვენებინა სეირი,
რადგანაც დღემდე ვერ ნახა,
ლუბას კატების სეირი.

...ერთხელ, იმ გვერდით მეზობელს,
წიწილები რომ იყიდა,
ფიქრობდა, ქათმის ხორცისთვის,
არ გასულიყო ბინიდან.

უგლიდა, ძლიერ უნდოდა,
მათში ქათმები ენახა,
საღამოს ქოხში ამწყვევდა,
სადაც ფიცრები ელაგა.

ერთ დღეს დაოვალა, რას ხედავს?!
წიწილებს სამი აკლია,
ვერ დაადგინა მიზეზი,
ამდგარმა დილა ადრიან.

მეორე დღესაც, რომ კიდევ,
ორი დააკლდა სუყველას,
მიხვდა, რომ კატის ბრალია,
როგორც სჩანს, დამით უყელა...

ლუბას კატებმა საჭმელად,
პური, რეჟ აღარ იქმარეს,
და დამ-ლამობით ბნელაში,
სხვა ეშმაკობა იხმარეს.

ჩუმად ესტუმრნენ საქათმეს,
მონახეს სუსტი ადგილი,
სიდანაც შიგნით შედწევა,
რომ იქნებოდა ადვილი.

ისე გაზიდეს ქათმები,
მიუხედავად ყველაფრის,
პატრონს ჰქონოდა სურვილი,
კვლავ, წიწილების შენახვის.

...როცა პატრონმა გაიგო,
კატების ესე ამბავი,
ლუბას მიუხტა, ეჩეუბა,
ლანძღა, ეძახა ნაგავი.

ლუბამ საყვარელ კატებს
ისეგ მოსწმინდა ნამუსი,
უთხრა, ნუ ლანძღავ ტყუილად,
მათ სახელს ნუდარ გაუსვრი.

ისინი ისე გავზარდე,
ვიცი, რომ ცუდს არ სჩადიან,
მათი უგვანი მოქცევა
ჩემი ფიქრი და დარდია.

მაგრამ დაცვა რას უზამდა,
კატას ხომ თავის ჯიში აქვს,
და მას მტაცებლის ბუნება
გელურ ნათესავს მიუგავს.

...იქვე, მეორე ეზოში,
ჩიტმა გაქექა ნაგავი,
თაბნ ყურს უგდებდა, გაეგო,
მისთვის ახალი ამბავი.

გაიგო, ლუბას კატუნებს,
ნაფერებსა და ხატულებს,
შეუჭამიათ ქათმები
და არ ყოფილან მართლები.

შიშობდა, ვაითუ, ბუდეს
მიაგნონ ახლა ხეზეო,
სულ შემიჭამონ ბარტყები,
ჯავრი იყარონ ჩემზეო.

იფიქრა... ამ საღამოსთვის
მოქცეულიყო ჭკვიანად,
გაფრენილიყო ტყისაკენ
თავისი ბარტყებიანად.

ასეც მოიქცა, იმავ დღიოთ,
როცა მზე გადაიხარა,
ამოსხა თავის ბარტყები,
ტყეში გადასვლა იჩქარა.

თურმე ნუ იტყვი, მსუნაგებს
გაეგოთ ბუდის ადგილი,
იცოდნენ ბარტყების შეჭმა
დამეში იყო ადვილი.

როცა დადამდა, მიადგნენ
ბუდეს სუსველა მახრიდან,
ნახეს ბარტყები არ იყო
და ჩიტიც სადღაც წავიდა.

...იმ დამით თურმე ბუდესთან,
ძაღლი წოლილა – „ნაღირა“,
გამოეკიდა კატებს და
ოფლი ადინა, ატირა.

სახლამდე სდია ქოშინით,
კატებნა მაინც იძალეს,
გადარჩნენ ძაღლის დაგლეჯვას
და ტკივილების სიმწარეს.

მერე დაფიქრდნენ, დარწმუნდნენ,
მისვდნენ, რომ ავი დათესეს,
ცუდი ქმედებით რომ არვინ,
არ შეიყვარებს ასეთებს.

გაიგეს მათი სიგლახე,
რომ არსად აღარ გაუვათ,
კიდევ თუ ცუდად მოიქცნენ,
საქმე უპუდმა წაუვათ.

ერთურთს შეჰვიცეს ურყევად,
ტყუილი აღარ ეკადრათ,
გაენაწილათ ყველასთვის,
რაც რომ სიკეთე ებადათ.

ჩიტებს, ქათმებს და მეზობლებს
ყველას უხადეს ბოდიში,
დღეიდან უკვე არაგინ,
მათთვის ნერვებს არ მოშლის.

პატრონსაც გაეხარდება,
ის თავის საქმეს იკეთებს,
პატების ქცევას რომ ნახავს
და ნახავს იმათ სიკეთეს.

ლუბას კატების ცვლილება,
ალბათ ბუნებამ ინება,
დღეიდან ანცი კატები,
მიჰყვნენ ცხოვრების დინებას.

...ასე მთავრდება ამბავი,
ლამაზ რითმებში ნაბანი,
ლექსად ნათხრობი ზღაპარი,
არც ნახული... არც ნაპარი...

სახელი

ქველი მონატრება	3
ყოვლის მოყვალი	4
ფური იდერთაგით გზააჭვეული	5
ადარ მასვენებს	6
გაპირვებაც ამას ჰქვია	7
შორის ზეანება	8
ის თავს მასვენებს	9
შარო საიდან მოსულსარ?	10
„კაეგან“ ვირ ავუველი	11
შემ მაჟატიე	12
რწევის მგრისან!	13
გრძნობები ყინულებს ადნობან	14
გზააჭვეული	15
სივრცე ისსენება	16
გაგუას ხიდი	17
გულს ააკვიდებს	18
ლეძის კოკორი	19
თვალი აუზილა	20
ეს არ მოვავდები	21
მაშინება მარათონი	22
ტკივილს ვირ გავუძილ	23
კარი ოცნებება გამიღმო	24
ახლოგლებს	25
ეს დაგატყვევა	26
მოგონებები ახმობს	27
ჩვეთიან ყოვილა აძვე	28
იგ ქვეყანაში	29
დაგვიანებული ცრემლი	30
ვირ დავიალე	31
გული გაუსქედს ლამის	32
ისევ განაგებს	34
ოცნებები მათონებს	35
გულში დავამყვე	36
მინდა გასორდე	37
უცნაური სუნი აქვს	38
ნატრობს ყოველი	39
სარულება აღარ ცლისათ	40

როცა!	41
იხილვას გველან	42
დათო!	43
აძამდე ვდუძლი	44
ამაღლებით შევიმოს	45
არტახები დაუცემვისა	46
კაცობა დაგაქვს ხიდად	47
ილუზია დაგაუფლა	48
ახლა სიმხევა განართებს	49
ისვე მოვიდა	50
მის დანახვას	51
არ მინდა	52
მოგაყენებან ტკივილს	53
უკვე დავა	54
ეხასესორებათ ადამიანებს	55
საფიცარო	56
დახეთა თეთრად გამონათება	57
ტრუმაგის საწარი	58
გავთმე დამი	59
ორემლები ალგობს	60
გულება ვერ გაუძლო	61
წყნარი დღეებია	62
სერვენ გადაივლის	63
ჩუმად მოიკარება	64
სიცოცხლის გალი	65
დამპერის ჭინით	67
შინ ჩამი ცვალის იმედო	68
და დარღი დაგაქვს	69
რეავა ზღვაში	70
სანამ სამოსი მიცვა	71
დაღამგამდე დაგორიბალებას	72
ისარაპს ძართველი ყოველი	73
რომ დავიგანო თავიდან	74
მანამდე არ გვემველება	75
დედაგორი	76
სიტყვა თქვი!	78
საჭავალო გასართობი ლექსიზი	79
მისროლა ფასსაცელები	80
ომარის გაღის ქურდები	81
თავას აოცეას	82

აეპელა და ხვლიკი	83
ტირდაუსებავი ვარდის კოკორი	84
კაჭაში და მორიძი	85
ფუძი სიხარული	87
შავი გალოგაზა	88
ამირანის გოგირები	89
დაუღოველი რამ ხდება	90
შირუსებული ყურჩა	91
რეზოს ყანა	92
ლუკა და ვაშლი	93
ყაყაჩრო	94
ავთანდილს შეყვარებისა	95
მტრებავი დაბაზრობო	96
ბაზუას პევი	97
დელიომ მთხოვა	98
მარი და ლუკა	99
ვარდის კოკორი	100
ბურთის თავაში	101
ნაცხარა გოსტანს მიაღეა	102
პატარა მაგალი	103
პატარა ყურჩა	104
სარდა თქვა	106
მზია და თოვლინა	107
თაგუნა	108
ხიდან ჩამოვარდა	109
უსამშრი მოვარე	110
თინიერ ხატავს	111
კატის ნაღირება	112
ბურთი ბზრიალა	113
მცენერი და გელია	114
პაყაყი და კუ	115
სიმკაცრემ იცის	116
მოუკარის ნაწილი	118
ინვი და ღორი	119
ჟრელი აეპელა	120
შავი და კაჭაში	121
ტირილი ყაყაჩო	122
საქათმას მიაჩნო	123
ყვავი ყვანჩალა	124
ტირილის უხმობდა	125
ლუპას კატები	126